



Посвячене
християнське життя

Мета та процес християнського життя



*Але щоб зростали в благодаті й пізнанні
Господа нашого й Спасителя Ісуса Христа.
Йому слава і тепер, і дня вічного! Амінь.
2 Петра 3:18*

1



ПЛВЦ

Зміст

Мета та процес християнського життя	3
Вступ.....	5
I. Духовне життя.....	7
II. Мета	21
III. Процес духовного зростання.....	25
IV. Християнське життя — Божа справа чи моя?	30
Завершення.....	32
Додаток А. Духовний щоденник	38
Додаток Б. Тілесний християнин	42
Додаток В. Божий бік і людський бік.....	49
Додаток Г. Повна віддача	54

Мета та процес християнського життя



Цей урок взятий з курсу «Посвячене християнське життя». Нам потрібні чоловіки й жінки, повністю віддані Богові, які повністю зреклися себе і всім серцем повернулися до Господа. Ми знаємо, що Бог бажає аби ми були переможними і жили повністю для Нього, але ми вчимося цьому протягом всього життя. Але часто дорогою ми десь загрузаємо і так легко втратити палкість, зневіритися і навіть збайдужіти. Але Бог хоче щоб ми зростали і вчилися. Ми молимося, щоб цей урок дарував вам знання, натхнення і допоможе йти далі з радістю.

Інші уроки цього курсу:

- 2) «Сила для духовного життя»
Дізнайтеся про служіння Святого Духа невіруючим та віруючим і три заповіді щодо Святого Духа, які дає Боже Слово.
- 3) «Війна»
Ми перебуваємо в духовній боротьбі з рішучим ворогом. Дізнайтеся про тактику сатани і про те, як бути переможцем.
- 4) «Молитва: поклоніння та хвала»
Молитва — це вираження наших відносин з Богом. Навчіться новому спрямуванню молитви — як шукати Його лиця перш ніж шукати Його руку.
- 5) «Молитва: прохання та заступництво»
А зараз, зосередившись на Всемогутньому Богові, дізнайтеся про радість заступництва. Сюди включені основні принципи молитви, перешкоди для молитви і важливість спільної молитви.
- 6) «Живе та діяльне — Боже Слово»
Біблія — наш основний засіб спілкування від нашого Небесного Отця і пожива для нашого духовного життя. Дізнайтеся як здобути найбільше користі від цього живого, могутнього джерела.
- 7) «Ходіння вірою»
Фундаментальним принципом життя в Божому Царстві є віра. Дізнайтеся як долати виклики вірі, а також які є етапи пізнання Божої волі у вашому житті.

- 8) «Духовна переміна»
Бог обіцяв, що Він перемінить нас силою Свого Святого Духа так, що ми станемо схожими на Нього. В цьому уроці ми спробуємо дати відповідь на питання: які зміни в моєму характері мають відбутися в результаті ходження з Христом?
- 9) «Розуміння страждань»
Дізнайтеся п'ять цілей страждання і як наша реакція на страждання може збудувати або зруйнувати нас. Ми самі вирішуємо чи страждання приведе нас до озлобленості чи до духовної зрілості.
- 10) «Спільність у родині»
Дізнайтеся як допомогти побудувати спільність у церкві, нашій «родині», як вирішувати конфлікти і як практикувати спілкування, яке прославлятиме Христа і принесе радість в наші серця.
- 11) «Служіння своїм ближнім»
Цей урок вимагатиме від вас перевірки як ви можете служити іншим. Він відкриє вам очі на те, для чого Бог дав вам дари Святого Духа і наскільки важливо для вас служити людям навколо.
- 12) «Використання часу»
Біблія говорить про роботу і як ми маємо використовувати час? Чи знаєте ви свої пріоритети і чи ставите ви цілі, які відображають це? Цей урок допоможе вам правильно використовувати час.
- 13) «Підготовка до відродження»
Існує так багато розмов про відродження, але так мало свідчень цього. Погляньте на історію відроджень і принципи, які ми можемо використати, щоб принести відродження зараз, сюди — в наші життя, в нашу церкву, в Україну.

Вступ

Християнське життя — це подорож. З того часу як ми народжуємося згори і входимо в Божу сім'ю, ми починаємо свій шлях до зрілості у Христі. Це нелегкий і довгий шлях. Він наповнений перешкодами, зведеними підступним ворогом, який намагається спіймати нас в наших слабкостях. Однак ця боротьба не безнадійна, тому що Бог всієї вселенної присвятив Себе і всі засоби небес для допомоги Своїм дітям.

Цей урок призначений для того, щоб допомогти вам зосередитися на цілях у вашому ходженні з Христом. Щоб цей урок приніс вам якнайбільше користі у вашій духовній подорожі, ми рекомендуємо три речі:

- 1) Ведіть духовний щоденник, хоча б протягом проходження цього уроку. Зразок, як це можна зробити знаходиться у Додатку А.
- 2) Поставте собі мету щодня проводити тихий час з Богом. Якщо ви лідер, ми закликаємо вас виділити для цього одну годину на день протягом місяця. Однак якщо у вас ще немає регулярного часу спілкування з Богом, почніть зі щоденної цілі мати такий час і практикуйте це протягом місяця.
- 3) Вчіть напам'ять 4 вірші з Біблії. Ми пропонуємо вам вибрати 4 вірші з 11 розділу Послання до Євреїв — розділу про віру.

В уроці є запитання, вправи і завдання, які допоможуть вам взаємодіяти з матеріалом і застосовувати його у житті. Зверніть увагу, що в кінці уроку є відповіді і ви можете перевірити наскільки засвоїли матеріал.

Ми радимо завести окремий зошит для виконання вправ. Це ваш зошит «роздумів», де ви можете записувати свої власні відповіді і думки з поданого матеріалу. Записи підкріплюють навчання, тому це чудовий інструмент для особистого зростання.

ПЛАН УРОКУ

- I. Духовне життя
 - A. Визначення важливих термінів
 - Б. Чотири типи людей
- II. Мета
 - A. Визначення Божої слави
 - Б. Віддання слави Богові
- III. Процес духовного зростання
 - A. Моделі духовного зростання
 - Б. Підсумок
- IV. Християнське життя — Божа справа чи моя?

Завершення

ЦІЛІ УРОКУ

До кінця цього уроку ви повинні вміти:

1. Написати короткий виклад (один абзац) про духовну зрілість.
2. Назвати характеристики кожного з наступних типів людей: духовного християнина, тілесної (душевної) людини, немовляти у Христі та тілесного християнина.

3. Сформулювати головну мету християнського життя і назвати п'ять конкретних сфер, які мають включатися у наші цілі.
4. Назвати, що ви робите для досягнення кожної з цих цілей.
5. Пояснити п'ять моделей християнського зростання, як вони представлені в уроці, вказавши на їхні відмінності та/або подібності.
6. Розповісти про модель власного християнського зростання, яке ви самі переживали, зобразивши його у вигляді діаграми.
7. Коротко пояснити роль Бога та роль християнина у процесі духовного зростання.

Завдання до уроку

Короткий огляд як працювати з уроком.

1. Перегляньте план уроку та детально ознайомтесь з цілями уроку.
2. Прочитайте визначення ключових термінів.
3. Прочитайте урок, дайте відповіді на питання і виконайте вправи, звертаючись, де вказано, до Біблії та текстів, обов'язкових до прочитання у цьому уроці.
4. Матеріали для читання до цього уроку:
Додаток Б «Тілесний християнин»;
Додаток В «Божий бік і людський бік»;
Додаток Г «Повна віддача».
5. Щодня робіть записи у своєму духовному щоденнику, вказуючи, що ви читали з Біблії у цей день. Якщо ви ще не приготували свій «Духовний щоденник», зробіть це зараз, звернувшись до Додатка А «Духовний щоденник».
6. Вивчіть напам'ять чотири вірші з 11 розділу Послання до Євреїв. У цьому біблійному розділі 40 віршів, і якщо ви вивчатимете напам'ять 4 вірші за тиждень, то за 10 тижнів зможете подолати весь розділ. Основною ціллю є не вивчення на пам'ять, а, радше, насичення душі Писанням.
7. Щодня проводьте тихий час з Богом. Протягом цього часу ви можете робити записи в своєму духовному щоденнику і опрацьовувати вірші, які ви вивчаєте. Це ВСЕ і є час з Господом.

Визначення ключових термінів (у цьому уроці)

Тілесний — християнин, який протягом тривалого часу живе за вказівками тіла (плоті), так що його спосіб життя майже не відрізняється від способу життя нехристиянина.

Кризова точка — будь-яке помітне переживання християнина, результатом якого стає або духовне зростання і більш близьке та зріле ходіння з Господом, або бунтарство.

Святість — відокремленість, що здійснюється Богом і для Бога. Вживається також на означення моральної доброти і чистоти.

Зрілість — поступове та послідовне виявлення образу Ісуса Христа в характері християнина, можливе завдяки роботі Святого Духа.

Освячення — процес здобуття святості, результатом якого є зміна способу життя віруючої людини.¹

¹ Cranford L. L. Sanctification//Holman Illustrated Bible Dictionary. — Nashville: Holman Bible Publishers, 2003. — P. 1443.

Духовний — 1) причетний до духа людини або Святого Духа; той, який витікає з духа людини або Святого Духа; той, який керується духом людини або Святим Духом; 2) у біблійному сенсі — той, хто живе під абсолютним впливом і силою Святого Духа.

I. Духовне життя

Надто багато християн не мають жодної гадки про те, у чому полягає мета християнського життя. Вони спотикаються, ідучи життєвою дорогою, і з усіх сил намагаються жити відповідно до ідеалу «доброго християнина», яким він є у їхньому середовищі. Вони так і не зрозуміли, що покликані жити надприродним життям і що Бог бажає та може дати їм усе потрібне, щоб жити переможно. Вони не бачать того факту, що християнське життя — це щось більше, ніж просто намагання якимось протриматися до тої пори, поки вони не потраплять на небо. Вони спасенні у Христі, але не усвідомлюють того, що в них мешкає Святий Дух, щоб давати їм силу жити успішним християнським життям. Віруючі не кинуті напризволяще. Бог бажає через них творити надприродне. І тому ми хотіли б зосередитися на Божому задумі, з яким Він нас створив.

Для кращого розуміння того, що таке християнський життєвий шлях, у перших трьох уроках курсу «Посвячене християнське життя» ми розглянемо три головні особи. Перший урок присвячено вам — християнину. В уроці 2 розглядається особа Святого Духа, Якого було обіцяно нам і Який є весь час поряд. В уроці 3 розглядається особа сатани, котрий опирається Богові і протистоїть усім Божим людям, створюючи проблеми в житті християн і намагаючись збити їх зі шляху.

На початку варто було б визначити три терміни: «святість», «зрілість» і «духовність». Правильно розуміючи терміни, які так часто вживаються у християнському світі, ми зможемо побачити, яке місце вони мали б займати у нашому житті.

A. Визначення важливих термінів

1. Святість

Об'явлення 15:4 *«Хто Тебе, Господи, не побоїться, та Ймення Твого не прославить? Бо один Ти святий»*. Наш Бог насамперед є святим. Це знову і знову повторюється у Писанні. Слово «святий» трапляється у Біблії понад шістсот разів.

У 1 Петра 1:16 підсумовується, що це означає для віруючої людини. Бог каже: *«Будьте святі, Я бо святий!»* А автор Послання до Євреїв каже: *«Пильнуйте про мир зо всіма, і про святість, без якої ніхто не побачить Господа»* (Євреїв 12:14). І тому ми без усяких сумнівів знаємо, що повинні бути святими і прагнути до святості.

Якщо ми спробуємо уявити собі святу людину, що одразу спаде нам на думку? Одразу розум малює якусь надзвичайно набожну людину, яка ніколи не помиляється, весь час молиться, ніколи не розважається, завчає Писання і вже знає більшу частину Біблії напам'ять. І таких образів святості у нас може бути безліч. Проте нам треба більш біблійне розуміння святості, якщо ми дійсно хочемо бути святими, хай би як страшно це не звучало. Бог не вимагає нічого такого, для виконання чого Він не дав би своїх засобів.

У старозаповітні часи, якщо якийсь предмет — наприклад, якісь меблі, що використовувались у skinії або храмі, — освячувався, то він вважався *святим для Господа*. Його вже ніколи не можна було використовувати для будь-якої іншої цілі, крім тієї, якій він був присвячений. Отже, стати святим означало зробитися Божою власністю, відокремленою для служіння Богові згідно з Його волею.

Коли освячувалися неживі предмети, процес був простим, оскільки у них немає волі. Освячення людей — це зовсім інша справа, бо ми маємо волю та свободу вибору. Ми маємо з власної волі *виříшити* стати Божою власністю, і тоді Він відокремлює нас для Себе. Оце і є ключове значення слова «святий»: відділений для Бога, відокремлений. Відокремившись для Бога, Який є святим, ми маємо виконувати Його наказ бути святими. Коли про святість говорять як про рису чи характеристику, то мають на увазі моральну доброту або чистоту. «Божо святість — це повне втілення усіх Його моральних рис».² Це сама сутність того, Ким Він є і що відокремлює Його від усіх і всього. Його часто названо святим і піднесено як святого. А ми, відокремившись для Нього та для Його цілей, маємо виконувати наказ бути святими і прагнути до святості.

У 2 Коринтян 7:1 сказано, як досягати святості: *«Отож, мої любі, мавши ці обітницї, очистьмо себе від усякої нечисти тіла та духа, і творімо святиню у Божім страху!»*. Коли ми вперше вступаємо у стосунки з Христом, ми переживаємо очищення, яке здатний зробити лише Бог, аби поставити нас перед Собою без жодної вади. Але протягом нашого подальшого християнського життя ми зобов'язані прагнути до святості і зберігати себе у чистоті від усього, що може нас оскверняти. Для християнина це не один із багатьох варіантів, як жити. Ми створені за Божим образом, а тому маємо потенціал святості. Такої риси не мають предмети. У 2 Петра 1:4 сказано, що ми повинні стати *«учасниками Божої істоти»*.

Джонатан Едвардс (1703-1758) американський богослов, який був важливою фігурою у духовному русі в Америці, що став відомий як Велике пробудження, писав:³

Як Бог насолоджується Своєю власною красою, так само Він обов'язково має насолоджуватися і святістю творіння, бо вона є уподібненням цій красі та причетністю до неї: це як сяйво дорогоцінного каменя, який виблискує у променях сонця, є причетним до сонячного саява і походить від нього, хоча і є набагато слабшим.

Яка глибока думка — святість, це як сяйво в нашому житті, святість подібна до блиску дорогоцінного каменя і є віддзеркаленням самого Бога.

Бути святим не означає мати безгрішну досконалість. Ті, хто так стверджує, змінили поняття гріха.



Питання 1. Прочитайте 1 Івана 1:8-10. Що в цих віршах говориться про гріх і про віруючу людину?

Але у цих самих віршах ви також побачите рішення цієї проблеми. Ми можемо будь-якої миті прийти до Бога, щоб Він простив і очистив нас. Ми ніколи не зможемо досягти рівня Божої святості, але Він, тим не менше, прокладає перед нами шлях, аби ми прагнули цієї риси.

Дж. Вернон Макгі подає дуже корисні зауваження щодо святості:⁴

Святість — це щось таке, що люди розуміють зовсім неправильно. Для пересічної людини святість означає дуже велику побожність, яка у повсякденному житті межує з ненормальністю. Святість вважається чимось поверхневим.

² Johnson F. R. Toward Conformity to the Image of Christ. — Haviland, Kansas: Faith Publishing, 2004. — Vol. 1. — P. 9.

³ Edwards J. Works of Jonathan Edwards. Vol 1 [Електронний ресурс]: [сайт]: Christian Classics Ethereal Library. — Режим доступу: <http://www.ccel.org/ccel/edwards/works1.iv.iii.iii.html> (дата звернення: 10.10.2010). — Works of Jonathan Edwards, Volume One — Christian Classics Ethereal Library

⁴ McGee J. V. First Peter. — Nashville, TN: Thomas, 1991. — P. 36.

Друже мій, Господь хоче, щоб ви були повністю цілісною особистістю. Він хоче, щоб ви раділи життю та відчували задоволення — не гріховне задоволення, а справжню насолоду життям, яке Він вам дав. Святість у духовному житті — це те ж саме, що й здоров'я у житті фізичному. На людину здорову, міцну, у гарній фізичній формі приємно дивитися. А святість — це духовне здоров'я та міць. О, як нам сьогодні потрібні такі люди!

Святість — це перетворення на таку людину, у якій є усе, що Бог бажає у ній бачити — для вашого блага та для Божої слави.



Питання 2. Які дві головні думки передаються словом «святий»?

Зі словом «святість» тісно пов'язане слово «освячення». Ці слова є однокореневими. «Освячення» означає процес наділення святістю. Усі ми, будучи віруючими, є освячені, бо ми належимо Христові, ми були відокремлені для Нього. Крім того, «освячення» — це ще й процес здобуття святості у моральному сенсі, тобто прагнення до здобуття цієї Божої риси.

Підсумовуючи, зазначимо, що святість відносно віруючої людини — це відокремлення цієї людини для Бога. Тут маємо на увазі і відокремлення **від** гріха та світу, і відокремлення **для** послуху Богові. Життя віруючого стає видимим вираженням Божої моральної чистоти у його щораз більшому уподібненні до образу Христа. Святість ставить абсолютну моральну досконалість, виявлену у житті Господа Ісуса Христа, за стандарт християнського життя. Жодний менший стандарт не є для нас задовільним. Ця істина проілюстрована на схемі 1-1:

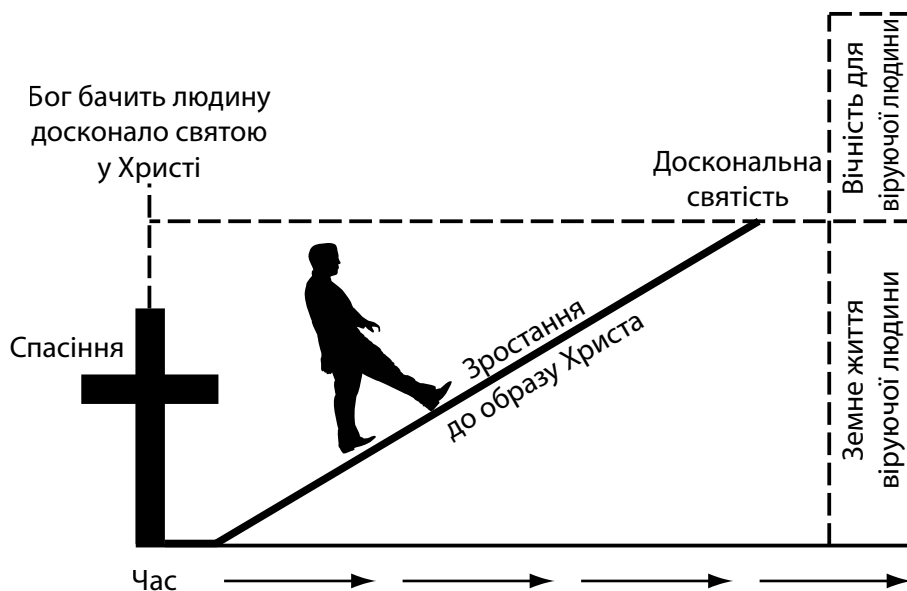


Схема 1-1. **ЗРОСТАННЯ ДО ОБРАЗУ ХРИСТА**

У цій схемі проілюстровано три важливі аспекти того, як ми пов'язані зі святістю. По-перше, у момент спасіння Бог бачить нас повністю вільними від гріха у Христі. Ми є відокремленими або освяченими у результаті конкретної дії. У 1 Коринтян 6:11 сказано: «*І такими були дехто з вас, але ви обмились, але освятились, але виправдались Іменем Господа Ісуса Христа й Духом нашого Бога*». По-друге, простуючи життям, ми поступово наближаємося до мети святості. Ефесян 4:15: «*...і в усьому зростали в Нього, а Він Голова, Христос*». На-

решті, у вічному стані, коли ми ввійдемо у присутність Господа — чи після смерті, чи при Його пришестві, — ми досягнемо остаточної мети — досконалої святості. У 1 Івана 3:2 сказано: *«Та знаємо, що, коли з'явиться, то будемо подібні до Нього»*. У наших вічних стосунках з Богом ми є абсолютно святими завдяки нашому союзові з Христом. З іншого ж боку, у нашому щоденному житті має відбуватися поступ до розвитку святості, кульмінацією котрого стане наш вхід у досконалу святість, коли ми зустрінемося зі своїм Господом.

2. Зрілість

Термін «зрілість» тісно пов'язаний зі святістю, коли йдеться про християнське життя. Візьмо приклад з фізичного світу, за допомогою якого спробуємо дати визначення святості. Новонароджене немовля на руках у матері є прекрасним. Воно є джерелом радості для щасливих батьків. Але цей малюк поводить себе, немов паразит. Він сам для себе нічого не робить. Він не приймає жодних рішень, ніяк не допомагає дбати про себе, нічого нікому не дає. Він живе за рахунок існування інших людей та їхньої доброти, а за задоволення усіх своїх вимог віддачує лише своєю чарівністю та присутністю. Але ніхто не проти, бо немовлята такими й мають бути!

З іншого боку, якщо двадцятирічний хлопець сидітиме у матері на колінах і ссатиме молоко з пляшечки, то це буде жалюгідним і огидним видовищем. Чому? Тому що у двадцять років не годиться поводитися, як немовля. У такому віці людина має поводитися, як доросла. Вона має за себе відповідати, саме себе годувати і самотійно задовольняти свої потреби. Вона також повинна дбати про інших і робити свій внесок у їхній добробут. І звісно, що від дорослих очікується набагато більше.

Нормальний розвиток людини є доброю аналогією до процесу духовного зростання. Коли ми народжуємося згори, ми стаємо духовними немовлятами, які повинні рости і досягати зрілості у своєму християнському житті. Зазвичай словом «зрілість» ми описуємо міру, до якої людина стала відповідальним членом суспільства. Розглянемо докладніше, що означає цей термін і як він пов'язаний з духовним життям віруючого у процесі зростання в християнському житті.

Прагнення до духовної зрілості є центральною темою Нового Заповіту. Розглянемо кілька віршів Писання, щоб побачити, що вони нам відкриють.



Питання 3. Прочитайте подані нижче вірші і запишіть, що в них сказано про зрілість:

а) 1 Коринтян 14:20 _____

б) Ефесян 4:11-13 _____

в) Филип'ян 3:14-16 _____

г) Колосян 1:28 _____

д) Євреїв 6:1 _____

Серед християн слово «зрілість» часто вживається для зазначення міри розвитку християнського характеру.

Це слово дозволяє одночасно вказати і на свідчення християнського зростання, яким є подібність нашого життя до образу Христа, і на процес зростання, яким така подібність досягається. Слово «зрілий» означає «довершений», «доконаний», «досконалий» або «цілковито розвинутий у своїх уміннях та здібностях».⁵ Наприклад, в Івана 4:34 дієслівна форма цього слова вжита в небогословському сенсі. Тут Ісус говорить: *«Пожива Моя чинити волю Того, Хто послав Мене, і справу Його довершити»*. Він підкреслює завершення, доведення певної справи до кінця.

Отже, можна сказати, що слово «зрілий» вживається на означення завершеної речі або особи, коли все дороблено і нічого не бракує, коли досягнута поставлена мета. Це слово не означає абсолютної досконалості, хоч зазвичай ми розуміємо це поняття саме так. Навпаки, наголос робиться на довершеному розвитку усіх складових, необхідних для досягнення бажаних цілей. У фізичному світі ми розуміємо, що людина може вирости і стати дорослою, але не бути при цьому в ідеальній формі і не розвинути весь свій потенціал. Простий приклад — використання людиною своїх м'язів. У тілі дорослої людини є всі м'язи, але, якщо ними не користуватися, вони атрофуються. З іншого боку, коли людина використовує свої м'язи, розвиває їх, займається вправами, їхня сила зростає.

Виходячи з такого визначення, можна сказати, що духовно зрілий християнин — це той, хто досяг певних конкретних духовних цілей. Він не є досконалий у сенсі «безгрішний», і його зрілість не означає, що йому більше нема куди розвиватися у прагненні до Божої святості. Ми наповнюємося Божою благодаттю і досягаємо зрілості з Божою благодаті. Саме це мав на увазі Яків, коли писав про випробування: *«...досвідчення вашої віри дає терпеливість. А терпеливість нехай має чин досконалий, щоб ви досконалі та бездоганні були, і недостаті ні в чому не мали»* (Якова 1:3-4). Бог використовує життєві обставини таким чином, щоб зрілий християнин, так само як досвідчений хірург або музикант, розвивав внутрішні риси, необхідні для того, щоб постійно жити Богові на вподобу.

Це життя уподібнення образу Христа стає можливим завдяки силі Святого Духа, яка наповнює нас. Присутність і сила Духа — ось що вирізняє у життєвих обставинах віруючих з-поміж невіруючих. Служіння Святого Духа є необхідною складовою християнського життя. Детальніше це розглядається в уроці «Сила для духовного життя».

Узагальнюючи, духовну зрілість можна визначити таким чином:

Духовна зрілість — це той етап християнського життя, на якому віруюча людина постійно виявляє у своєму характері і вчинках образ Ісуса Христа завдяки силі Святого Духа.

Наведене вище визначення має три важливі частини:

1. Постійне виявлення образу Ісуса Христа є свідченням християнської зрілості.
2. Досягати духовної зрілості нам дозволяє сила Святого Духа.
3. Часовий елемент є важливим фактором у процесі духовного зростання. Йдеться, серед іншого, про поступове набуття вміння належно реагувати на виклики повсякденного життя — так, як реагував би Христос, що приводить до тривалої і стійкої зміни характеру.

Для більш чіткого розуміння розглянемо ще кілька характеристик духовної зрілості.

⁵ У Новому Заповіті слово «досконалий» (закінчений, звершений, виконаний, зрілий) є перекладом грецького «τέλειος» (телейос). Слова з цим самим коренем трапляються в Новому Заповіті 115 разів. Однокореневе дієслово «τέλειωω» (телейоо) перекладається як «закінчувати», «виконувати», «довершувати».



Питання 4. У Євреїв 5:12-14 наведено щонайменше три характеристики зрілого християнина. Назвіть їх.



Питання 5. Назвіть щонайменше чотири характеристики незрілого християнина, перераховані в Євреїв 5:11–6:1.



Питання 6. У Филип'ян 3:1-15 описана **життєва позиція** Павла як зрілого віруючого. Які можна назвати чотири характеристики цієї позиції?



Питання 7. У наведених нижче віршах зауважте, що вдосконалюється або здійснюється і як саме це відбувається.

а) Якова 2:22 _____

б) 1 Івана 2:5 _____

в) 1 Івана 4:12 _____

г) 2 Коринтян 12:9 _____



Питання 8. Мабуть, у цілій Біблії немає іншого вірша, який би так точно змальовував один із важливих аспектів зрілості, як Якова 3:2. Що це за аспект?



Вправа 1

Підсумки теми зрілості. Беручи за основу матеріал, що розглядався вище, а також наведені місця Писання, письмово викладіть у своєму зошиті короткий підсумок про те, що таке християнська зрілість. За обсягом ваш підсумок має бути не менше одного абзацу. Після виконання завдання перевірте, на якому рівні зрілості є ви самі. Чи є у вашому духовному житті сфери, де вам бракує зрілості?

Отже, духовна зрілість — це один із ракурсів, з яких можна розглядати святість. Говорячи про зрілість, підкреслюємо ціль духовного зростання — прагнення до уподібнення до образу Христа. Крім того, термін «зрілість» передбачає процес, який веде до досягнення цієї мети. Усе в природі досягає зрілості поступово, а не миттєво. Той самий принцип діє і в духовному світі.

3. Духовність

Після розгляду поняття зрілості ми перейдемо до поняття духовності. Незгода у розумінні того, кого можна вважати «духовним» християнином, у всі часи була джерелом постійних проблем для віруючих. Це питання було серйозною проблемою в церкві першого століття. Наприклад, церква в Коринті через такі непорозуміння була майже знищена. Багато хто у коринтській церкві вважав, що певні християни були «духовними», а інші — ні. Павло погодився, що таке розділення є, але його визначення «духовної людини» виправило їхні судження, що ґрунтувалися на зовнішніх стандартах. Розглянемо це питання детальніше.

У небогословському сенсі слово «дух» вживається для позначення вітру, повітря або нашого дихання (Івана 3:8, Йова 41:8, Об'явлення 11:11). Дух є життєво необхідним для фізичного життя (Якова 2:26). Без нього просто немає життя. Важливо пам'ятати про це основне значення, коли ми будемо розглядати інші варіанти вживання слова «дух».

Крім позначення Святого Духа, слово «дух» також використовується, коли йдеться про «сутність» Бога. В Івана 4:24 сказано, що Бог є дух. Крім того, у невидимому світі є добрі і злі духи (Матвія 12:45). Якщо говорити про людину, то ми бачимо, що як фізичне життя неможливе без дихання, так і духовне життя неможливе без Духа (Римлян 8:9).



Питання 9. У 1 Коринтян 2:10-16 Павло вживає слово «дух» у трьох різних значеннях. Запишіть кожне значення та вкажіть вірш, де його так вжито.

Духовним називають те, що є причетним до духа людини або Святого Духа; або те, що витікає з духа людини або Святого Духа; або те, що керується духом людини або Святим Духом. Говорячи про духовну людину у християнському житті, ми конкретно маємо на увазі того, у чиєму житті домінує Святий Дух. Тому коли ми говоримо про духовність у житті віруючої людини, ми фактично розглядаємо якість її життя у стосунках із Богом. Наскільки така людина пов'язана з Богом у дійсності? Які її стосунки з Богом? Хто керує її життям? Заради чого вона живе — цього світу чи Божого царства, — або, іншими словами, заради фізичних речей або заради духовних? Нерідко духовність стає критерієм нашого оцінного судження, коли ми дивимося на інших та стараємося визначити, наскільки вони є «духовними». Однак цей термін порівняно з поняттями *святості* і *зрілості* підводить нас ближче до суті реальних відносин з Ісусом Христом. Інші терміни також свідчать про такі відносити, оскільки

ми не можемо зростати в уподібненні до Христа без стосунків із Ним, а чим глибшими є ці стосунки, тим більшою є й духовність, коли наш дух єднається з Його духом. У наступному розділі ми побачимо, що Павло говорить про духовну людину.



Вправа 2

Обмірковування. Запишіть свої власні визначення кожного з трьох термінів — святості, зрілості, духовності, — а потім порівняйте їх. Як вони пов'язані між собою? Чи означають вони одне і те ж саме? Чим вони відрізняються?

Б. Чотири типи людей

У 1 Коринтян 2:6–3:3 Павло зачіпає поняття духовної зрілості, описуючи чотири різні типи поведінки, що мали місце серед коринтян. Стисло їх перелічимо: тілесна (або душевна) людина, духовний християнин, немовля або незрілий християнин, і тілесний християнин.



Прочитайте зараз вказаний уривок. Під час читання особливо зауважуйте, що в тексті сказано про різні типи людей.

1. Тілесна (душевна) людина

У цьому контексті слово «тілесний» (або інакше «душевний» чи «природний») означає просто живу істоту, яка має дихання природного, земного життя — такого самого життя, яке притаманне і тваринам. У такому значенні це слово не має жодних негативних відтінків. У 1 Коринтян 2:14 словом «тілесна» перекладено грецьке слово «*ψυχικός*» (*псυχікос*). Кілька українських перекладів подають це слово як «душевна», і щонайменше один — як «земна». Те ж саме слово вжито у грецькому перекладі Буття 2:19, де говориться про тварин. Крім того, його вжито у Буття 2:7, де йдеться про Адама. Однак тут Павло, вживаючи це слово, говорить про людину, що живе без Божого Духа у собі. Така людина — не християнин. Вона загублена та загинула.

Це ж саме грецьке слово «*ψυχικός*» вжито у Юди 19. Прочитайте Юди 18-19.



Питання 10. Про кого йдеться у 19-му вірші?

Тут це слово набуває негативного морального змісту.

Подивіться на схему 1-2, на якій зображено тілесну (душевну) людину з її трьома частинами. Людина була створена Богом досконалою, але потім вона згрішила в Едемському саду.

Тієї миті, коли гріх увійшов у світ, дух людини відділився від Божого Духа. На схемі це зображено за допомогою сірого тла центрального кола — це символізує темряву людини.

Наведемо вислів Елфорда:⁶

«Ψυχή» (псухе — душа, життя) є центром кожної особистості, внутрішнім «я» кожної людини. У кожній людині вона пов'язана з духом, вищою частиною людини, і з тілом, тобто її нижчою частиною, і одним тягнеться вгору, а іншим — униз. Той, хто віддається своїм нижчим бажанням, є «σαρκικός» (саркікос — тілесний, плотський), а той, хто завдяки єднанню свого «пνεύμα» (пневма — дух) з Божим Духом прагне до вищих рівнів свого буття, є «πνευματικός» (пневматікос — духовний). Той, хто залишається посередині, зважаючи лише на себе та свої інтереси

⁶ Kenneth S. Wuest. Word Studies in the Greek New Testament. — Grand Rapids, MI: Eerdmans Publishing Company, 1973. — P. 253.

(чи тваринні, чи інтелектуальні), є «*ψυχικός*» (псухікос — природний, чуттєвий), егоїстичною людиною, у котрого «*ψυχή*» (псухе — душа, життя) перемогла і підпорядкувала собі його дух. Ще один приклад, де це слово вжито в негативному значенні, знаходимо в Якова 3:15. У цьому вірші це слово вжито на означення того, що протиставляється духовному життю та духовній поведінці. Це негативне значення випливає з того факту, що людське життя без духовного аспекту є бунтом проти Бога, коли людина покладається на себе, а не на Бога.

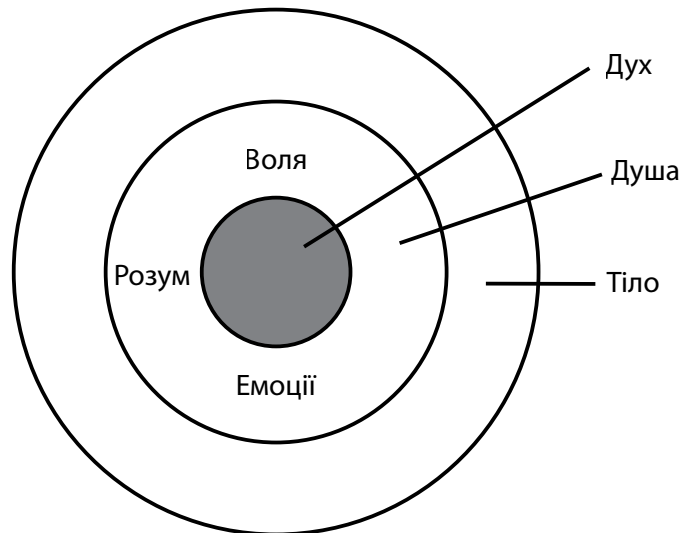


Схема 1-2. **ТІЛЕСНА ЛЮДИНА — ТІЛО, ДУША, ДУХ**

Ці негативні впливи на людину ми зобразимо стрілками (схема 1-3). Ці впливи світу, що діють навколо тілесної людини, складаються з багатьох різних аспектів, які можна узагальнено назвати середовищем та обставинами.

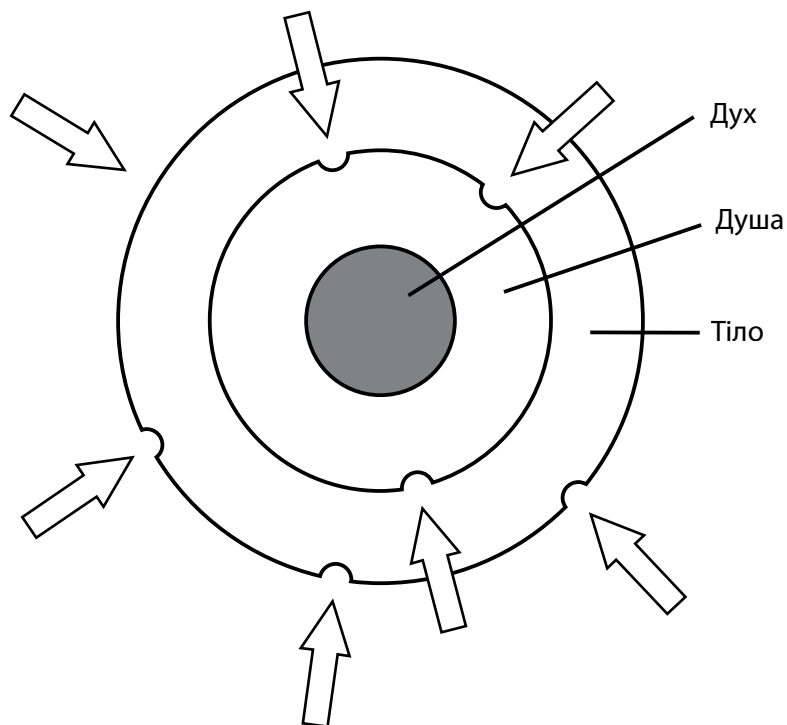


Схема 1-3. **ТІЛЕСНА ЛЮДИНА — ВПЛИВИ У ЇЇ ЖИТТІ**



Питання 11. Тілесна людина — це людина, у якої домінує «душа», або природне життя. Що ще про таку людину сказано у 1 Коринтян 2:14?

Тілесна людина має такі характеристики:

1. Вона відділена від Бога.
2. Вона перебуває у духовній пітьмі:
 - а) вона не приймає духовні речі, тому що вони є для неї безумством;
 - б) вона не здатна зрозуміти духовні речі.
3. Через цю порожнечу вона перебуває під владою сатани і є частиною його царства.
4. Вона цілковито залежить від свого середовища та обставин.

2. Немовля, або незрілий християнин

Що ж відбувається, коли тілесна людина робить рішучий крок і стає християнином? Тілесна людина тоді раптово сповнюється світла — духовного світла. Тепер вона — нове творіння, нова істота. Вона прийняла Христа у своє серце і своє життя. Можемо схематично зобразити це так:

У 1 Коринтян 3:1–2 Павло звертає увагу на «немовлят у Христі». Він говорить про новонавернених християн, які ще не досягли зрілості. Павло зовсім не вказує на те, що у своїй незрілості винне саме «немовля». Навпаки, він підкреслює поки ще обмежену здатність людини до розуміння глибших духовних істин. Ми бачимо, що вона потребує «молока» Слова, вона здатна засвоювати його і завдяки цьому зростати.

Павло порівнює і протиставляє поведінку новонаверненого християнина (незрілого віруючого) і духовної людини, вдаючись до аналогії з молоком, яким харчується дитина, і твердою їжею для дорослих. Існування немовлят у Христі вказує на те, що біблійна модель духовного життя складається з кількох етапів. Ми зможемо побачити це більш чітко у подальшій роботі над курсом.

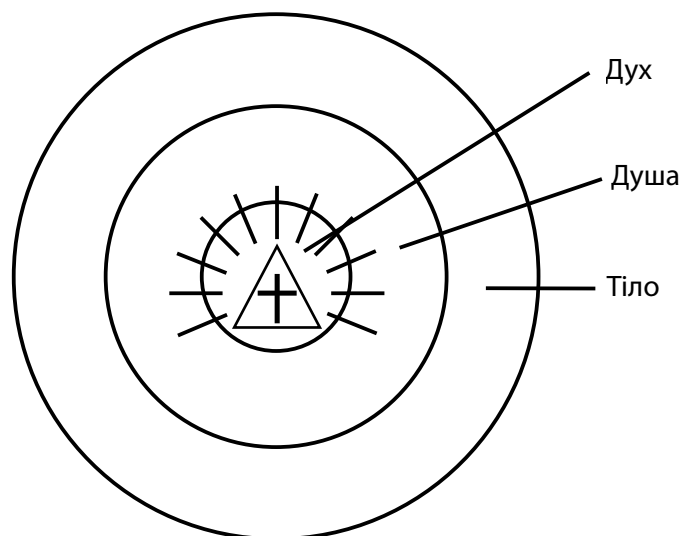


Схема 1-4. **НОВОНАВЕРНЕНИЙ**

Зауважте такі характеристики новонаверненого християнина:

1. Він має обмежені можливості розуміння глибини тих чи інших вчень.
2. Він потребує «молока» і здатний його приймати.
3. Його незрілість не може бути причиною догани.

3. Тілесний християнин

Тепер ми переходимо до того типу людей, яких Павло називає тілесними, або плотськими, християнами. У 1 Коринтян 3:2–3а Павло каже: «Я вас годував молоком, а не твердою їжею, бо ви не могли її їсти, **та й тепер ще** не можете, бо ви **ще** тілесні» (виділення наше). Павло тут тричі вказує на час (виділені слова), що свідчить про серйозність питання. У 50 р. від Р. Х., коли була заснована ця церква, було цілком природним, що поведінка віруючих виявляла їхню незрілість, але коли така ж сама поведінка мала місце у 55 р. від Р. Х., коли Павло писав своє послання, то це свідчило про серйозну проблему. Вочевидь Павло розумів, що у життя християнина має прийти час духовної відповідальності, проте він не визначив, коли це має статися. Він не сказав: «через рік», або: «після того, як ви почули двадцять п'ять моїх проповідей», або: «після того, як ви тричі прочитали усю Біблію». Він жодним чином не вказує, скільки має пройти часу або скільки треба дати людині духовної поживи. Але тут він пише до немовлят, які давно вже мали вирости у своєму християнському житті.

Деякі з наведених Павлом ознак перераховані в 1 Коринтян 3:2-4.



Питання 12. Прочитавши ці вірші, запишіть, якими трьома способами ці незрілі християни продовжували виявляти свій тілесний стан.

З прочитаного ви бачите, що їхня реакція не була духовною. Вони відштовхувалися від тілесної, плотської або світської точки зору.

На схемі 1-5 показано, що відбувається в житті тілесного християнина.

Так, Бог присутній у його житті, але Його виштовхнуто з центру, і тому цей слабкий християнин потрапляє в облогу з усіх боків. На якомусь етапі свого життя він відсунув Бога на нижчий рівень своїх пріоритетів. Тому навіть попри те, що Бог присутній у житті цієї людини, вона не розвивається духовно у своїх стосунках із Ним, аби чути і слухати Божий голос, а не голос своїх власних бажань або сатани.

Ми можемо визначити тілесного християнина за такими характеристиками:

1. Він духовно живий. Христос прийшов, щоб замешкати в ньому, але Він не посідає перше місце в його житті.
2. Він недостатньо знає Боже Слово, його істини та принципи, щоб приймати мудрі духовні рішення.
3. Його тягне в різні боки, і він досі абсолютно відкритий для будь-яких впливів свого середовища та обставин.
4. Він майже беззахисний проти нападів сатани.

5. Його спосіб життя майже нічим не відрізняється від способу життя тілесної (душевної) людини.
6. Він мав можливості до росту та досягнення зрілості, але не скористався ними.

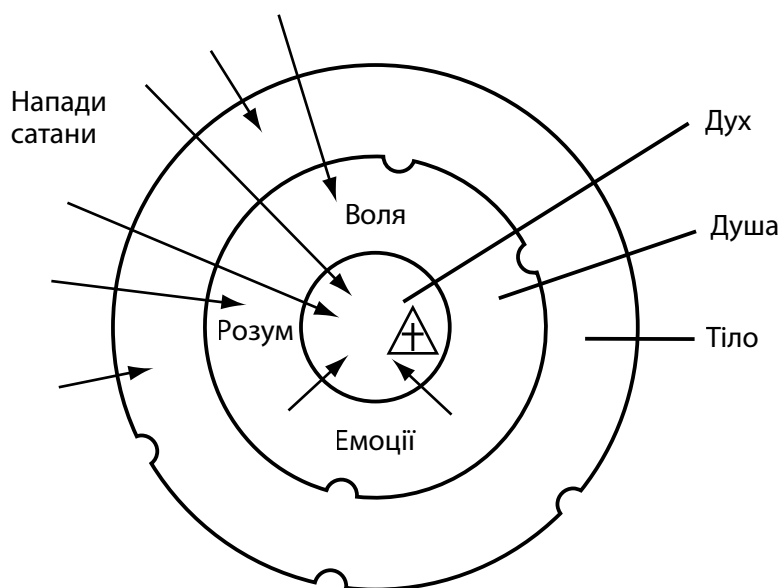


Схема 1-5. **НАПАДИ САТАНИ НА НОВОНАВЕРНЕНОГО**

Перший і останній пункти є головними відмінностями між немовлям у Христі і тілесним християнином. Якщо один стан є цілком нормальним і очікуваним, то другий є відхиленням. Коли немає зростання, ми вважаємо це виявом хвороби — і у фізичному світі навколо нас, і в церкві, і в нашому власному житті.

4. Духовний християнин

Нарешті, зараз ми розглянемо четвертий тип, згаданий Павлом, — духовна людина. Ми побачимо, що така людина зосереджена не на тому, на що звернена увага людей інших типів, і у такій людині ми побачимо певний рівень духовної зрілості. Щонайменше ми можемо сказати, що така людина живе під пануванням Святого Духа, тобто вона знаходить духовні рішення, має вміння духовного розрізнення і розуміє духовні істини.



Питання 13. Що сказано про духовну людину в 1 Коринтян 2:12-16?

На цій схемі показано той «акцент», якого бракує в житті немовляти у Христі та тілесного християнина. У духовній людині Христос не лише мешкає, але й царює над нею. Життя такої людини переповнене духовністю. Чи має вона випробування? Так. Чи стикається зі спокусами? Так. Чи трапляються іноді у неї падіння? Так. Але вона продовжує йти вперед, продовжує зростати, продовжує вчитися. Через життя такої людини виливається Христос. Христос сказав: *«Хто вірує в Мене, як каже Писання, то ріки живої води потечуть із утроби його»* (Івана 7:38).



Питання 14. Що мав на увазі Ісус, кажучи це? (Див. Івана 7:39)

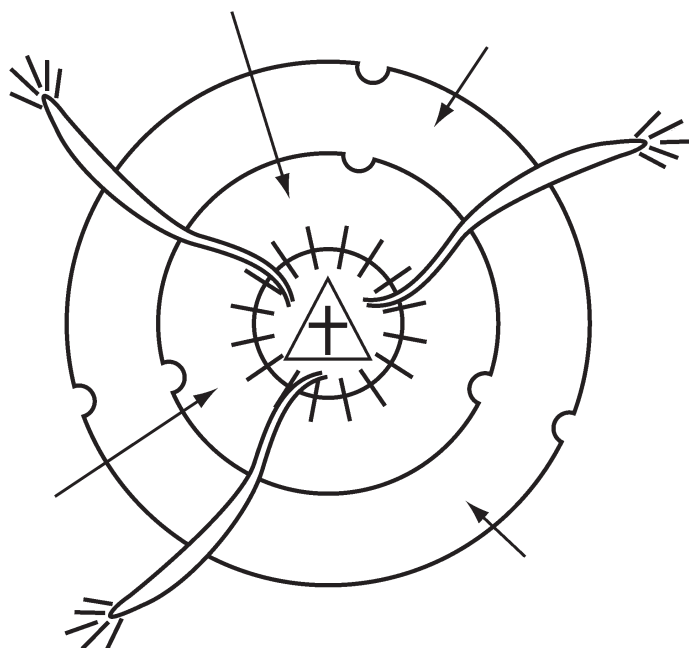


Схема 1-6. **ДУХОВНИЙ ХРИСТΙΑНИН**

Тут Ісус посилається на Ісаї 58:11: *«І буде Господь тебе завжди провадити, і душу твою нагодує в посуху, кості твої позміцняє, і ти станеш, немов той напоений сад, і мов джерело те, що води його не всихають!»*. Чи є ці слова описанням вашого християнського життя? Якщо ні, то вони можуть ним стати!

Характеристики духовної людини:

1. Її життям керує Христос.
2. Вона віддала Йому всі сфери свого життя.
3. Вона будує свою основу на біблійних принципах.
4. Вона має духовне розрізнення.
5. Вона перебуває під тим самим впливом середовища та обставин, що й інші, однак це не зупиняє її християнського поведіння.
6. Сатана нападає на неї, проте вона може встояти.
7. З неї витікають «ріки живої води», і тому вона впливає на людей навколо себе заради Христа та благословляє їх.

Як бачите, ми доповнили і розвинули те, що було прямо сказано в 1 Коринтян задля більш повного уявлення про духовну людину. Ми чітко бачимо, що духовну людину також можна назвати зрілим християнином.

Ще одне цікаве місце Писання, в якому конкретно використовується термін «духовний» — це Галатів 6:1.



Питання 15. Що може зробити духовна людина і чому ви вважаєте, що така справа саме для духовних людей?

У наведеній нижче таблиці узагальнено характеристики чотирьох типів людей, представлених Павлом у 1 Коринтян, а також подано додаткові місця Писання на цю тему.

1 Коринтян 2:14	1 Коринтян 2:15; 3:1	1 Коринтян 3:1	1 Коринтян 3:3
Тілесна людина	Духовна людина	Немовля у Христі	Тілесний християнин
Підпорядкована владі тіла — закрита для духовного	Підпорядкована владі Святого Духа — духовно зріла	Переважаючо є тілесна поведінка, але бажає служити Богові	Має духовний потенціал, але постійно поступається тілу
Не приймає духовного	Має духовне розрізнення	Обмежена здатність розуміти Слово Боже	Умисний спротив
Не може пізнати духовне з досвіду	Сприймає тверду їжу Божого Слова	Не потребує догани за свою незрілість	Заслугує на догану, бо його стан — це моральна проблема
	Нехристияни не можуть про неї духовно судити	Потребує молока	Його поведінка свідчить про байдужість до інших, егоїстичний і гордий
Юди 19; Якова 3:15	Римлян 8; Галатів 6:1	1 Петра 2:2	Євреїв 5:12-13; Римлян 6, 7



Тепер відкрийте додаток Б і прочитайте текст «Тілесний християнин» з книги Ендрю Мюррея «Господнє помешкання». Ви побачите, що автор розглядає тільки два типи християн — тілесних і духовних. Прочитавши зазначений додаток, дайте відповіді на подані нижче питання.



Питання 16. Які чотири ознаки тілесного християнина наводить автор?

Ви помітите, що, хоча автор і стверджує, що є два типи християн — тілесні і духовні, він також говорить і про немовлят у Христі, чий стан немовляти є нормальним.



Питання 17. Чи може тілесний християнин розуміти духовне вчення? Чому так або чому ні?



Питання 18. Які кроки перераховує Мюррей на шляху до того, щоб стати духовною людиною?

Важливо мати переконання, що кожна віруюча людина може стати духовною. Обмежень немає жодних. Це не якась особлива річ для керівників чи обдарованих людей. Незалежно від того, повністю ви погоджуєтесь з автором чи ні, у наших церквах цілком очевидним є те, що нам потрібно більше духовних християн.

Після того, як ми розібрали деякі терміни, перейдемо до уважнішого розгляду того, у чому полягає наша мета як християн.

II. Мета

У житті легко втратити ціль. Навколо нас усе вимагає нашої уваги та нашого часу. Але ми, як віруючі люди, не можемо дозволити собі спускати з ока вічність. Якщо ми настільки зайняті, настільки занурені в боротьбу, страждання і труднощі цього світу, що забуваємо навіть те, ким ми є, то ми випустимо з уваги й Божі цілі. Чи зрозуміємо ми їх коли-небудь повністю? Ні. Він вирішив не показувати нам усього, але дає нам побачити проблиски. Наше життя на землі — це внесок у вічність. Ми служимо вічному Богові і проводимо вічність із Ним, а тому Бог призначає нам певні завдання.

Зараз було б дуже доречно відвести десять хвилин на те, щоб перевірити, у чому полягає ваша ціль як християнина. Чи знаєте ви, куди і навіщо ви рухаєтесь? Чи ваше життя просто проходить, як проходить? Виконайте подану нижче вправу, перш ніж продовжити роботу над уроком. Сформулюйте свої думки та ідеї, щоб потім порівняти їх з тим, що буде далі викладено в уроці. Таким чином ви зможете засвоїти ті істини, що вивчаються, набагато глибше.



Вправа 3

Запишіть свої думки щодо мети християнського життя. Намагайтеся формувати думки лаконічно. Якщо вам здається, що ви не можете їх сформулювати чітко, то спочатку запишіть усе, що думаєте, а потім спробуйте звести усе до одного речення. Якщо ви вже знаєте, що хочете сказати, то запишіть коротке формулювання, яке потім при необхідності можете пояснити. Обґрунтуйте свої думки Писанням.

Після того, як ви обдумали мету християнського життя, ми разом розглянемо кілька місць Писання, які стосуються цієї теми.



Питання 19. Прочитайте наведені нижче вірші і коротко запишіть, що кожен із них говорить про нашу мету.

а) Ісаї 43:7 _____

б) Єремії 13:11, 16 _____

- в) Матвія 5:16 _____
- _____
- г) 1 Коринтян 6:20 _____
- _____
- д) 1 Коринтян 10:31 _____
- _____
- е) Ефесян 1:5-6 _____
- _____
- є) Филип'ян 1:20 _____
- _____
- ж) 2 Солунян 1:11-12 _____
- _____
- з) 1 Петра 4:11 _____
- _____

На підставі наведених вище віршів можна стверджувати, що прославлення Бога є метою життя християнина. Ви, ймовірно, вже записали щось аналогічне. Але як це відбувається? Прославляти Бога — означає приносити Йому честь. Але як це виявляється у нашому житті? Давайте трохи заглибимось у Писання. Найперше визначимо, що таке «Божа слава».

А. Визначення Божої слави

Серед синонімів до слова «слава», особливо коли ми говоримо про Божу славу, можна виділити «пишнота», «розкіш», «велич». У Біблії слово «слава» вживається у різних значеннях, зокрема, коли йдеться про інші держави або народи. Проте, звісно, ніщо не може зрівнятися зі славою самого Бога.

Що таке слава Божа? Це те, Ким є Бог. Це сутність Його природи, це уся глибина Його важливості, сяйво Його пишноти, вияв Його сили, атмосфера Його присутності. Божа слава — це вияв Його доброти та усіх інших Його сутнісних, вічних рис.⁷

Ми повинні встановити для себе в думках цей образ Бога, коли ми думаємо про нашу мету як християн. Образ того, як Його слава була явлена одній людині, можна знайти в Ісаї 6:1-5.



Питання 20. Що сказано в цьому уривку про славу Божу?

Божа слава — це часта тема в Писанні. По-перше, усе творіння віддає славу Богові як величому Творцю, тим самим виявляючи Божу славу всім. У Псалмі 19:2 сказано: «Небо звіщає про Божую славу, а про чин Його рук розказує небозвід». Усе діло Божих рук вихваляє Його і приносить Йому славу. А по-друге, слава Божа виявляється через Його могутні дії. У Псалмі 111:2-3 ми читаємо: «Великі Господні діла, вони пожадані для всіх, хто їх любить! Його діло краса та величність, а правда Його пробуває навіки!» У Книзі Вихід 15:11 сказано: «Хто подібний Тобі серед богів, о Господи? Хто подібний Тобі, Препрославлений святи-

⁷ Warren R. The Purpose Driven Life. — Grand Rapids: Zondervan, 2002. — Р. 51.

стю? *Ти в славі грізний, Чудотворче!*» Ніхто не може здійснити те, що може Бог. Він вищий за наше розуміння.

Розмірковуючи над тим, наскільки величним є Бог, ми підходимо до питання про те, як саме ми можемо приносити Йому славу.

Б. Принесення слави Богові

Розглянемо, що означає «віддавати» Богові славу або прославляти Його. Синонімами слова «прославляти» є, з-поміж інших, слова «хвалити», «возвеличувати», «славити», «ширити славу», «підносити». Але, з практичного боку, як ми можемо віддавати Богові честь? Чого Бог від нас чекає? В інших уроках, перерахованих на початку, ці теми будуть розглядатися у прагненні до глибшої посвяти і більшої зрілості. Але щоб почати серйозно роздумувати над цією темою пропонуємо розглянути кілька прикладів із Писання, як ми можемо приносити Богові славу.⁸

1. Поклоняючись Йому

Сюди входить втішання Богом, виявлення любові до Нього, хваління Його. У Книзі Об'явлення 4:11 сказано: *«Достойний Ти, Господи й Боже наш, прийняти славу, і честь, і силу, бо все Ти створив, і з волі Твоєї існує та створене все!»* Це зображення того, що відбувається у небесах при поклонінні Богові. Ми будемо поклонятися Йому цілу вічність, але ця вічність почалася для нас вже зараз. Вічність почалася у нашому народженні згори. Бог бажає поклоніння, яке вже зараз підноситься від нашого духа.

2. Уподібнюючись Христові

У 2 Коринтян 3:18 говориться: *«Ми ж відкритим обличчям, як у дзеркало, дивимось всі на славу Господню, і змінюємося в той же образ від слави на славу, як від Духа Господнього».* Бог бажає, щоб ми уподібнолися Його Синові, і саме цим уподібненням оцінюється наше духовне зростання. Наскільки ми схожі на Ісуса і чинимо так, як Він?

3. Люблячи інших віруючих

Прочитайте Римлян 15:1-7.



Питання 21. Підсумуйте те, що говориться в цих віршах про ваші стосунки з іншими християнами. Що конкретно у них сказано про те, як ми віддаємо Богові славу?

4. Служачи своїми дарами іншим людям

У 1 Петра 4:10-11 прямо говориться про те, що кожен віруючий отримав духовний дар і цим даром слід приносити славу Богові:

«Служіть один одному, кожен тим даром, якого отримав, як доморядники всілякої Божої благодаті. Коли хто говорить, говори, як Божі слова. Коли хто служить, то

⁸ За матеріалами книги Warren R. The Purpose Driven Life.—Grand Rapids: Zondervan, 2002. — Р. 55–57.

служи, як від сили, яку дає Бог, щоб Бог прославлявся в усьому Ісусом Христом, що Йому слава та влада на віки вічні, амінь».

Яка честь, яка радість — і яка відповідальність!

5. Розповідаючи іншим про Бога

Щоразу, коли ми розповідаємо про те, що Бог зробив у нашому житті і в нашому світі, про те, хто Він є і що може зробити, Він прославляється. Не має бути ані дня без того, щоб ми не розповіли про Нього кому-небудь — і віруючим, і невіруючим, бо *«які гарні ноги благовісників миру, благовісників добра»* (Римлян 10:15).

Прочитайте Псалом 145. Це лише один приклад з життя однієї людини — царя Давида, — яка була зачарована Богом і хотіла віддати славу Його імені.



Питання 22. Запишіть, у яких віршах Давид згадує про людей, які що-небудь говорять про Бога, і що саме вони кажуть.

Можливо, це проллє нове світло на те, як ми повинні свідчити. Наше свідчення іншим людям повинно звеличувати Бога і породжуватися радістю нашого серця, яка буде передаватися іншим. У Псалмі 105:2-5 сказано:

«Говоріть про всі чуда Його! Хваліться святим Його Йменням, хай тішитися серце шукаючих Господа! Пошукуйте Господа й силу Його, лице Його завжди шукайте! Пам'ятайте про чуда Його, які Він учинив, про ознаки Його та про присуди уст Його».

У цих п'яти пунктах коротко розглянуто головні сфери, в яких ми можемо прославляти Бога. Перші дві пов'язані з нашими стосунками з Богом — як ми проводимо час із Ним, як на Ньому зосереджена наша увага. А вже з цього випливає наше життя, яке зачіпає інших людей, — на Божу славу.



Вправа 4

Оцініть себе. Відведіть час на те, щоб подумати про ці конкретні цілі християнського життя, кожна з яких є виявом остаточної мети — принесення слави Богові. Запишіть названі цілі у своєму зошиті. Чи є зараз кожна з цих цілей усвідомленою частиною вашого життя? Якщо так, як ви працюєте над її досягненням? Крім того, ви повинні знати про ті сфери вашого життя, які наразі є слабкими.

Зараз ми звернемося до питання особистого духовного зростання віруючої людини і обговоримо, як відбувається цей процес.

III. Процес духовного зростання

Ми вже відзначали, що ми віддаємо славу Богу зокрема тим, що ми уподібнюємося до Христа, набуваючи Його характер. Це Боже бажання для нас, а також мета і ознака нашої зрілості в християнському ходінні. Ми були створені на Божий образ, і Бог бажає відновити нас до повної відповідності Його образу.

А. Моделі духовного зростання

Ми розглянемо кілька моделей духовного зростання. Такі моделі ви могли спостерігати в громадах віруючих або чути про них у проповідях. У всіх моделях критерієм оцінки є те, наскільки людина стає схожою на Христа у своїй життєвій позиції, словах та вчинках. Повністю це може оцінити лише Бог, бо Він Серцезнавець, але це ті сфери, де ми прагнемо змін.

1. Модель безнадійної боротьби

Для деяких людей християнське життя — це безперервна боротьба. Вони сприймають земне життя як битву, у якій необхідно вистояти, не сподіваючись на будь-який відчутний поступ. Вони просто намагаються протриматися до тих пір, поки не потраплять на небеса. Їхнє життя може нагадувати схему 1-7.

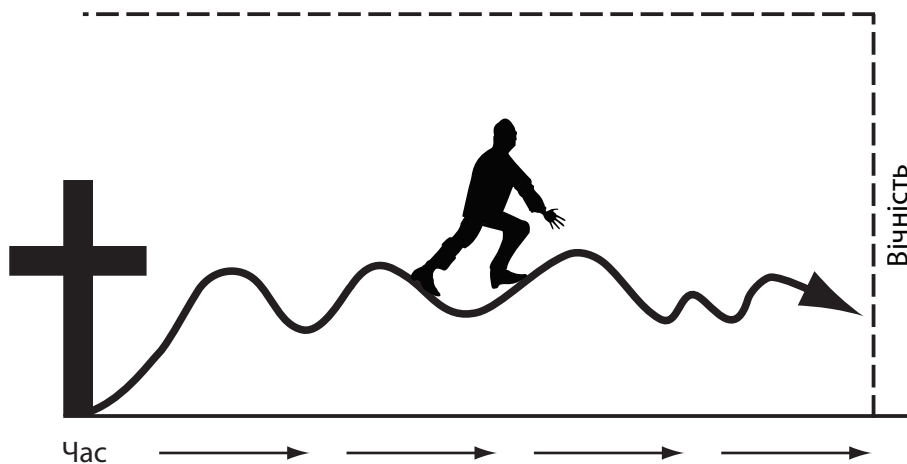


Схема 1-7. **МОДЕЛЬ БЕЗНАДІЙНОЇ БОРОТЬБИ**

Зростання є непостійним та непередбачуваним, головним чином через їхню занепадницьку зосередженість на життєвих труднощах, замість якої варто було б спрямувати погляд угору, на Бога. Зупиніться та замисліться на мить. Чи не жили ви досі в такому стані поразки?



Вправа 5

Прочитайте наведені нижче вірші і запишіть, чого вони вчать стосовно можливості дійсного поступу і нашої впевненості в нашому духовному зростанні.

- а) 2 Солунян 1:3
- б) Колосян 1:10
- в) Филип'ян 1:9

2. Модель переосвячення

Другий погляд на духовне зростання можна назвати «переосвяченням». За такою моделлю християнин проходить цикли посвячення, розвитку, поразки та переосвячення. Дійсно,

такі цикли проходять усі віруючі люди. Небезпека цієї моделі полягає в тому, що віруючий переходить від однієї кризи до іншої, а не переживає неухильного досягнення зрілості, тому що критерієм оцінки стає емоційна складова. Якщо він «на вершині», то він відчуває себе добре, але через покладання на емоції у його житті бувають тривалі періоди поразок, які приводять до того, що духовне зростання відбувається на мінімальному рівні. Ця модель зображена на схемі 1-8.

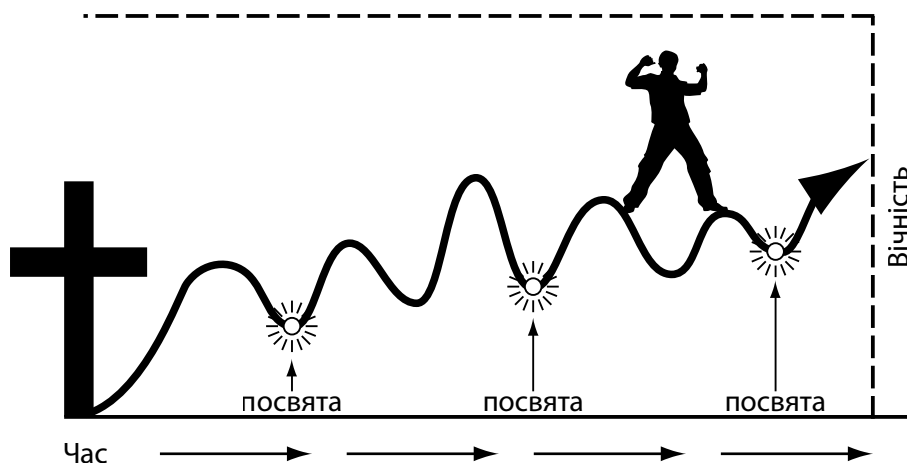


Схема 1-8. **МОДЕЛЬ ПЕРЕОСВЯЧЕННЯ**

3. Модель панування

У цій моделі основна ідея — це неухильний поступовий рух до образу Христа та до зрілості. Прихильники цієї моделі дотримуються такого принципу: віруючий підпорядковує себе пануванню Ісуса Христа — або в момент спасіння, або згодом, коли він усвідомлює, що такий крок тягне за собою, — а потім продовжує в послушності Богові неухильно рухатися до уподібнення Христові та до зрілості. У цій моделі наголос робиться на щоденному вмиранні, щоденному взятті свого хреста і поступові у слухняності. Зазвичай тут робиться більший акцент на силі волі, ніж на Божій силі. Цілком правильно зосереджувати увагу на тому, що має відбуватися, проте в такій моделі часто буває брак розуміння, як це має статися.

Римлян 12:1–2 — це важливе місце Писання для всіх віруючих. У кожному з цих віршів підкреслюється якийсь один важливий аспект, який веде до духовного зростання.

У вірші 1 маємо наказ «повіддавати» себе в жертву Господу. Форма, у якій це дієслово вжито у тексті грецькою мовою, вказує на те, що дія відбувається у певний момент часу. Цей наказ можна інтерпретувати двояко. По-перше, Павло, можливо, говорить про нашу посвяту «раз і назавжди» — про посвячення, з якого починається наше постійне зростання у зрілості. Це може статися у той момент, коли людина довіряється Христу як Спасителеві, якщо вона достатньо розуміє ціну учнівства. Для іншої людини це може статися уже після спасіння, коли вона прийде до усвідомлення того, що спричинить слідування за Христом. У будь-якому випадку це одноразова віддача себе пануванню Христа.

По-друге, цей наказ можна розуміти як заклик до підпорядкування пануванню Христа кожного разу, коли людина усвідомлює, що та чи інша сфера її життя не повністю віддана Богові. Це може бути сфера, над якою людина ніколи раніше не замислювалась, або якась ділянка, у якій людина виявляла непокору (у такому випадку це буде частиною покаєння). У будь-якому разі ми всі розуміємо одне — гріх перешкоджає духовному зростанню. Ми не повинні давати гріхам накопичуватися в нашому житті та шкодити близькості наших стосунків із Господом.

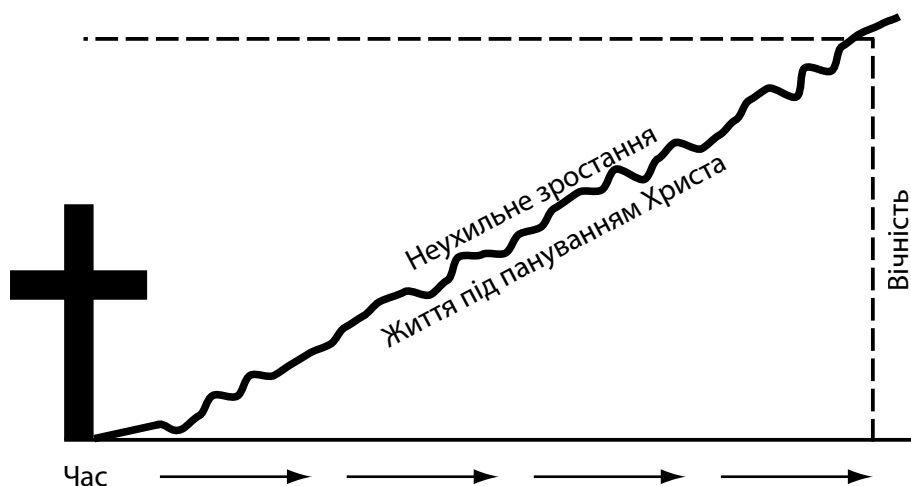


Схема 1-9. **МОДЕЛЬ ПАНУВАННЯ**

Сповідавши свої гріхи і знаючи, що Він простив вас, ви можете звільнитися від почуття провини і знайти таку ж саму впевненість, яку висловлює Давид у Псалмі 103:12: *«Як далекий від заходу схід, так Він віддалив від нас наші провини!»*

Наша вдячність Богові показує, що ми маємо віру і приймаємо те, що Бог простив нас. Представляючи себе Христу, християнин продовжує свій поступ у процесі досягнення духовної зрілості.

В обох цих поглядах на Римлян 12:1–2 є одна спільна думка. Павло хоче, щоб ми побачили, що наш духовний ріст залежить від нашого життя під пануванням Христа.



Питання 23. Для закріплення цієї важливої думки прочитайте подані нижче вірші і відзначте, що в них сказано про панування Христа:

а) 1 Коринтян 6:19–20 _____

б) Луки 6:46 _____

Наведемо одне з влучних і корисних визначень панування Христа:

Усе, ким я є, і усе, що я маю, належить Ісусу Христу.

Це визначення охоплює всі сфери мого життя: мене самого, мій час, мої здібності, моє майно, мої стосунки з людьми.

У Римлян 12:1 підкреслюється панування Христа, а у вірші 2 наголос робиться на зростанні, яке повинно випливати з цього панування. Зверніть увагу на наказ. Ми повинні «перемінитися». Цей наказ грецькою мовою виражено в теперішньому часі, що означає постійний процес. Як саме ми можемо «перемінюватися» є темою всього курсу «Посвячене християнське життя». А працювати над цим нам треба буде до кінця життя. А поки досить сказати, що тут Павло представляє християнське життя як постійне зростання (переміну) до духовної зрілості під пануванням Христа.

4. Двоступенева модель

Наступна модель стала широко знаною завдяки англійському проповідникові і богослову вісімнадцятого століття Джону Уеслі. Уеслі навчав, що завдяки другій дії благодаті, яка є подібною до спасіння у тому, що вона приймається вірою, гріховна природа віруючого ви-

корінюється і заміщається тим, що він називав «досконалою любов'ю». Уеслі вчив, що після цієї другої дії віруючий буде досконалим, тобто більше не буде свідомо грішити. Він вважав, що, оскільки ми люди, проблема нерозуміння і помилок залишиться і надалі. На його думку, така дія стається раз і назавжди, — коли людина наповнюється Святим Духом в акті повного освячення.

Протягом подальших років це вчення набувало різноманітних форм. Часто цю другу дію називали хрищенням Святим Духом. Коли з'явилися п'ятидесятники, вони навчали, що таке хрищення супроводжується ознакою незнайомих мов. Така сама думка прийнята у харизматичному русі. Таке розуміння ми можемо називати «двоступеневим» поглядом на християнське життя через акцентування двох рівнів, на яких може жити християнин. У цій моделі результатом проходження кризової точки посвячення або віри після отримання спасіння є реальний духовний ріст. Він може називатися «хрищенням або наповненням Духом», «повним освяченням», «другим благословенням» або «другою дією благодаті». Незалежно від назви завжди мається на увазі повне наповнення Святим Духом, яке дає християнину можливість бути переможцем у християнському житті. Цей погляд представлено у схемі 1-10:

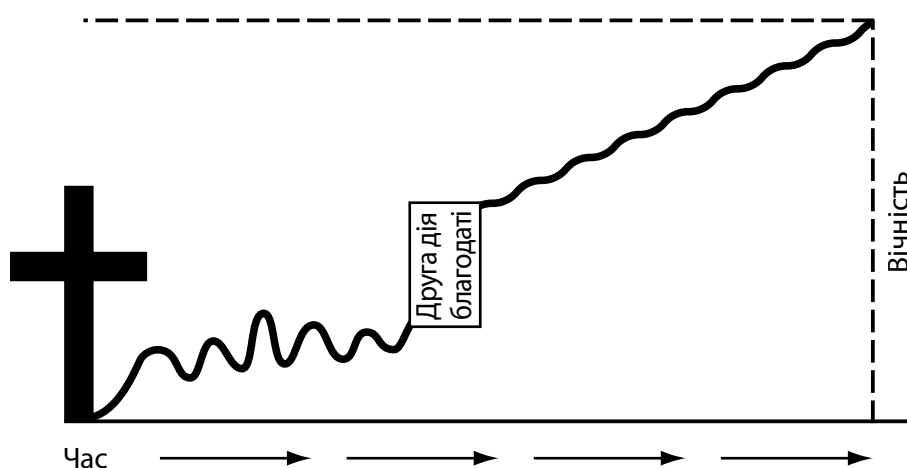


Схема 1-10. ДВОСТУПЕНЕВА МОДЕЛЬ

У цій моделі ідея двох етапів показана лише в загальних рисах. Багато прихильників цієї моделі також дотримуються думки, що людина може відступити або відпасти, через що ціла модель зазнає змін. Але, оскільки так не повинно траплятися в ідеалі і у щоденній практиці трапляється не так часто, то цю точку зору ми представимо саме цією моделлю. Імовірно, основна критика даної моделі полягає в тому, що у ній розглядається дві категорії християн.

І зараз ми розглянемо останню модель.

5. Модель наповнення Духом

Хоча багато людей і не визнає «другої дії благодаті», однак усі погоджуються з тим, що ми повинні ходити за Духом, що Дух повинен брати активну участь у нашому житті і що через Святого Духа ми можемо мати силу. Ми бачимо, що в усі часи і донині багато великих християнських провідників переживали наповнення Духом. Ми можемо згадати Петра, який три роки ходив з Ісусом і, безумовно, вірив у Нього, однак під час випробування відрікся від Нього. Його історія продовжується в Книзі Дій, коли після прийняття Святого Духа ми бачимо у Петрові зовсім іншу людину. У Книзі Дій описано і досвід Савла. Він зустрівся з Христом по дорозі в Дамаск і там визнав Його, а за кілька днів по тому сповнився Святим Духом (Дії 9:17). Ми вже згадували Джона Уеслі, який був однією з ключових фігур у пробудженні в Англії у XVIII столітті. Дуайт Муді, великий американський євангеліст кінця XIX

століття, мав жагу до більшої сили у своєму служінні. Одного разу, коли він кликав до Бога, аби наповнитися Святим Духом, він пережив дуже емоційну зустріч із Ним. Коли він знову почав проповідувати, він і надалі використовував ті ж самі проповіді й методи, що й раніше, але люди стали сотнями навертатися у віру. Серед інших людей можна назвати великого британського баптистського проповідника Чарльза Сперджена; Чарльза Фіннея, який був важливою фігурою в американському пробудженні в XIX столітті; Ендрю Мюррея, провідника руху пробудження у Південній Африці, — його праці й досі мають вплив на християнський світ; Білла Брайта, засновника служіння «Кампус Крусейд фор Крайст» — величезної організації, що поширила вплив Христової справи на світ. Це лише кілька прикладів. Деякі з цих людей вживали термін «хрищення Духом», проте незалежно від термінології всі вони відчували потребу в чомусь більшому у своєму християнському ходінні.

Розглядаючи цю модель, ми звернемося до простого повеління, яке знаходимо у Посланні до Ефесян 5:18: «...наповнюйтесь Духом». Усі ми отримуємо Святого Духа, коли приймаємо Христа, але це не означає, що ми відразу даємо Йому відігравати головну роль. У нашій третій моделі підкреслювалось панування Христа, але здатність вбачати у Христі Господа, а не тільки Спасителя, приходить лише через наше підпорядкування і подальше наповнення Святим Духом. Це і одноразова, і тривала подія. Вона дає рікам Святого Духа текти через нас, як ми бачили на схемі духовної людини. Цей погляд представлено на схемі 1-11:

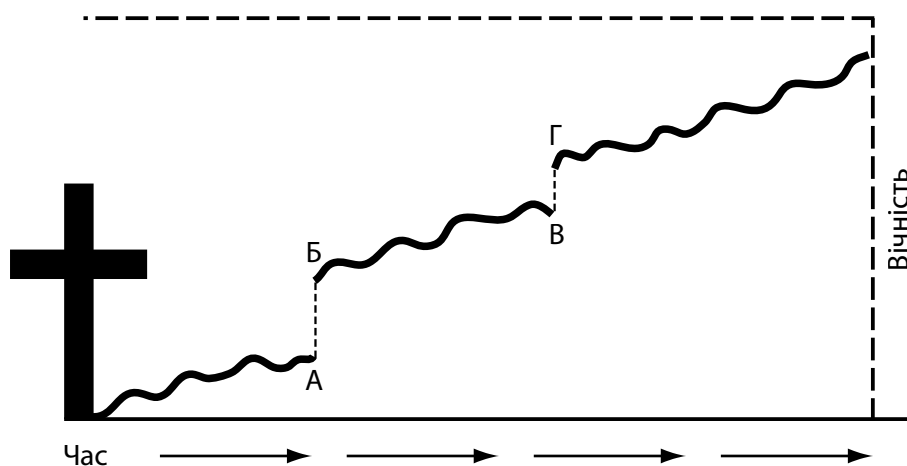


Схема 1-11. **МОДЕЛЬ НАПОВНЕННЯ ДУХОМ**

У цій моделі ми зобразили кілька точок. Припустимо, що рух із точки А до точки Б — це усвідомлення людиною своєї потреби в тому, щоб повністю наповнитися Святим Духом для ефективнішого росту та служіння. Цей досвід приносить «стрибок» у зрілості. Невдовзі по тому християнин помічає у своєму житті якусь сферу, яку він не підпорядкував Богові, і ось він знову прагне наповнення Духом у цій сфері свого життя. І ось він рухається від точки В до точки Г, знову роблячи стрибок у зрілості, у святості, у духовності. Ми бачимо, що цей процес є і постійним та тривалим, і таким, у якому ми можемо досягти успіху лише тоді, коли Святий Дух зможе працювати в нас.

Б. Підсумок розділу «Моделі духовного зростання»

Ми розглянули кілька моделей християнського життя і зростання та досягнення зрілості. Ймовірно, при розгляді усіх цих моделей найбільш очевидним стає те, що ми у нашому намаганні виявляти послух Христові й уподібнюватися до Нього потребуємо надприродної допомоги. Він не закликає нас до буденного звичайного життя. Він кличе нас до значно більшого — до життя надприродного.

Описані вище моделі є віддзеркаленням щирого бажання тих, хто їх дотримується, жити святим життям на вподобу Господу. А тому не можна повністю відкидати цілі, які ставляться у цих моделях, проте необхідно оцінювати методи, за допомогою яких ці цілі досягаються.

Незалежно від того, де ви бачите себе у цих моделях духовного зростання, слід усвідомлювати, що у житті віруючої людини, яка прагне зрілості, є кризові точки. Нерідко кризові точки мають аналогічні складові: період застою, поразку або особисту кризу, щире покаяння, збільшення віри, зменшення покладання на власні зусилля та повнішу залежність від Святого Духа. Цей досвід може називатися по-різному, проте його складові часто є подібними.

Можливо, ви самі або ваша церква потребуєте духовного оновлення. У своєму розумінні і поясненні наявних проблем слід застосовувати біблійне розрізнення, проте слідкуйте за тим, щоб ваше обережне ставлення до тих чи інших учень, з якими ви не погоджуєтесь, не перешкоджало дії Духа у вашій церкві.

Відведіть кілька хвилин на роздуми про сказане. Розмірковуючи над зазначеними вище моментами, дайте відповідь на питання вправ 6.



Вправа 6

Напишіть про свій досвід. Які кризові точки, пережиті вами у житті, допомогли вам просунутися у вашому християнському ходінні? Складіть перелік. У зошиті складіть свою власну модель, яка, на вашу думку, віддзеркалює ваше християнське зростання. При потребі можете скористатися будь-якою з наведених вище моделей, внівши в неї потрібні зміни.

IV. Християнське життя — Божа справа чи моя?

Перш ніж закінчити цей урок, ми маємо розглянути ще одну сферу. У християнському поступі до духовної зрілості яку роль відіграє сам християнин і яку роль відіграє Бог? Які на християнина покладаються обов'язки?

У Біблії для нас повно наказів та повелінь. Усі ці накази пов'язані з Божою волею для нашого життя — з тим, чого Він бажає для нас та від нас. Зазвичай відразу після отримання спасіння нас переповнює радість подальшої життєвої дороги слідування за Христом скрізь, куди б Він не повів нас. Але коли перший запал любові проходить, багато хто з нас лякається цього нового життя, яким нам сказано жити. Ми намагаємося знову і знову, але майже щоразу зазнаємо поразки. То ж невже маємо облишити усякі намагання? Просто дати Богу зробити все? Ми вже довели, що самі не можемо досягти успіху. Для виконання багатьох цих повелінь потрібна самодисципліна, якої нам дуже бракує, особливо коли ми думаємо про наслідування Христового характеру. Виходить, що ми повертаємося до моделі боротьби. Ми докладємо сили волі — і зазнаємо поразки. Ми приймаємо нові рішення, додаємо нові обіцянки — і не дотримуємо слова. Тому багато людей з часом просто приймають усе, як воно є, і починають думати, що їм потрібно лише виконувати те, що від них очікується, і сподіватися на краще.



Зараз прочитайте «Божий бік і людський бік» в Додатку В. Це перший розділ книги Ганни Уїтолл Сміт «Християнський секрет щасливого життя». Ця книга вже понад сто років була для християн джерелом допомоги і натхнення, і її досі перевидають та використовують. Після того, як ви прочитаєте, дайте відповідь на подані нижче питання.



Питання 24. У чому, на думку автора, полягає частка людини у християнському житті?



Зараз прочитайте «Повну віддачу» Ендрю Мюррея в Додатку Г та дайте відповіді на подані нижче питання.



Питання 25. У розмові автора з чоловіком, котрий займався підготовкою служителів церкви, якою була відповідь на питання Мюррея про те, що, на його думку, є головною потребою церкви і яке слово необхідно проповідувати?



Питання 26. Як він обґрунтував свою відповідь?



Питання 27. Назвіть чотири пункти, які наводить автор стосовно Божої ролі у нашій віддачі, і коротко поясніть, що він має на увазі в кожному випадку.



Питання 28. Що Джордж Мюллер вважав секретом свого щастя і Господнього благословення у житті?

Це доволі запальний заклик до християн, щоб вони повірили, що Бог хоче благословити їх, і щоб поклалися на Нього у всьому. Багато людей проповідували та навчали про це багатьма різними способами. При тому, що термінологія може бути різною, усі згодні в тім, що ми усе маємо віддати Богові, просто тому, що це біблійний принцип. Це людський бік того, що Бог хоче виконати у нашому житті. Але поки ми наповнені собою, де Йому працювати? Як Він може наповнити те, що вже повне? Якщо ми дійсно хочемо зростати, то у нашому житті повинна настати мить, коли ми будемо готові повністю віддатися Богові і відмовитися від усього, що

нас тримає. Безсумнівно, ми повинні підтримувати цей дух віддачі, оскільки не можемо знати усього, що у нашому житті станеться. Крім того, нерідко ми матимемо нові можливості віддачі. Але якщо ми прийняли рішення всім серцем віддатися Богові, то ми можемо далі просуватися з упевненістю, що Він допоможе нам на кожному повороті нашого шляху.



Вправа 7

Віддача. Перевірте зараз своє серце. Коли ви розмірковуєте про повну віддачу, чи згадуються вам якісь речі або люди? Щось таке, у чому, як вам здається, занадто важко покластися на Бога, або хтось такий, кого ви любите занадто сильно, щоб віддати Богові? Чи готові ви зробити стрибок віри до повної віддачі? На що спрямована ваша посвята? Будьте чесними із собою. Бог уже знає, що є у вашому серці.

Завершення

Цей урок був довгим. Але в ньому закладено основу для розуміння нас самих як віруючих, інших християн, з якими ми зустрічаємось та взаємодіємо, а також того, як працює Бог. Ми віримо, що це дало вам надію і напрямок для вашого духовної подорожі. Якщо вам сподобався цей урок, ви можете попросити вашого лідера продовжити вивчати інші уроки. На початку був наведений список уроків. Також є в наявності книги «Християнський секрет щасливого життя» Ганни Уїтолл Сміт і «Повна віддача» Ендрю Мюррея, які будуть корисні для вашого християнського поступу.

Відповіді на питання



Питання 1

У цих віршах дуже чітко говориться про те, що якщо ми говоримо, що не маємо гріха, то обманюємо себе і виставляємо Бога неправдомовцем.

Питання 2

Дві головні думки, які передаються словом «святий», — це:

- а) відокремлений для Бога;
- б) моральність або чистота.

Питання 3

- а) Заклик бути за розумом не дітьми, а зрілими людьми;
- б) Бог дав церкві лідерів, щоб будувати Тіло Христове, що включає в себе допомогу віруючим досягати зрілості та уподібнюватися Христові;
- в) налаштування на постійний поступ і на життя відповідно до того, що вже досягнуто;
- г) нагадування та навчання, щоб люди ставали зрілими у Христі;
- д) для досягнення зрілості ми не повинні обмежитися основами вчення про Христа і спасіння, а рухатися далі (це фундамент, на якому ми будуємо, а не кінець).

Питання 4

Три характеристики зрілого християнина:

- а) Він живиться твердою їжею — може розуміти Божі глибини і глибини Його Слова.
- б) Він уміє використовувати Біблію в життєвих ситуаціях («привчений звичкою»).
- в) Він може в повсякденних ситуаціях розрізняти добро і зло.

Питання 5

Ви мали скласти перелік, у якому наведено щонайменше чотири з поданих нижче характеристик:

- а) він нездатний слухати,
не хоче чути про складне;
- б) його потрібно вчити елементарних принципів,
досі сприймає лише початки науки;
- в) потребує молока,
він ще не здатний засвоювати глибші істини Христа;
- г) його називають «немовлям»;
- д) він не знає Божого Слова.

Питання 6

Відповідно до слів Павла, досконалий або зрілий християнин матиме такі чотири характеристики:

- а) не має надії на тіло (вірш 7);
- б) свою праведність отримує у Христі, а не у власних зусиллях (вірш 9);
- б) він ще не досягнув повної досконалості (вірш 12);
- в) він завжди поривається вперед у своєму християнському ходінні (вірш 14).

Питання 7

Удосконалюються такі речі:

- а) віра вдосконалюється з добрих діл;
- б) Божа любов удосконалюється завдяки додержанню Його слова;
- в) Божа любов удосконалюється, коли ми любимо один одного;
- г) сила здійснюється в немочі.

Питання 8

Зрілий християнин є стриманим у мові.

Питання 9

У цих віршах Павло вживає слово «дух» у трьох різних значеннях:

- а) Святий Дух — 1 Коринтян 2:10, 14;
- б) людський дух — 1 Коринтян 2:11;
- в) дух світу — 1 Коринтян 2:12.

Питання 10

Тут ідеться про відступників, які прийшли в церкву.

Питання 11

Дві ознаки тілесної людини:

- а) вона не приймає духовні речі, тому що вони є для неї безумством;
- б) вона не здатна зрозуміти духовні речі.

Питання 12

Три ознаки тілесного стану:

- а) Вони досі не могли розуміти глибокі істини християнського життя і віри (досі не могли споживати твердої їжі).
- б) Серед них були заздрість та суперечки (як у всіх тілесних чи душевних людей).
- в) Серед них були суперечки про те, чийми вони є послідовниками (вони не були зосереджені на Христі Ісусі).

Питання 13

- а) Духовна людина має духовне розрізнення;
- б) вона краще розуміє і цінує Божу премудрість, що проповідується;
- в) нехристияни не можуть про неї духовно судити.

Питання 14

Він говорив про Святого Духа, якого мав послати. Ці «ріки» живої води мали потекти від Святого Духа.

Питання 15

Духовна людина здатна виправити брата, котрий згрішив. Це має бути справою «духовної» людини, тому що для цього потрібна зрілість, духовна проникливість та досвід.

Питання 16

1. Затягне дитинство. Воно включає в себе потребу в постійній турботі та нездатність допомагати іншим.
2. Постійний гріх та поразка. (Зауважте слово «постійний», тобто йдеться про звичку).
3. Попри можливу присутність духовних дарів відсутні духовні чесноти.
4. Така людина нездатна приймати духовні істини.

Питання 17

Автор вважає, що така людина може його [вчення] зрозуміти, але воно, схоже, ніяк її не змінює.

Питання 18

1. Усвідомити, що духовне життя і ходіння за Духом можливі.
2. Отримати докір Святого Духа за свій тілесний стан.
3. Довіритися тому, що Христос прийме людину і керуватиме її життям.
4. Віддати себе, як порожню посудину, щоб наповнитися Святим Духом.

Питання 19

- а) Ми були створені для того, щоб приносити Богові славу;
- б) ми маємо бути народом, що припадає до Бога та благає Його прийняти славу і честь і що віддає Богові славу;
- в) ваші добрі діла мають спонукати людей прославляти Бога;
- г) прославляти Бога у своєму тілі;
- д) усе робити на Божу славу;
- е) наше спасіння є на хваління слави Божої благодаті;
- є) Павло бажав, щоб Христос прославився в ньому — і в його житті, і в його смерті;
- ж) молитва про те, щоб Бог учинив нас гідними покликання і виконав наше прагнення до доброти й діла віри з міццю, щоб у нас прославився Ісус;
- з) наша проповідь і служіння повинні здійснюватися так, щоб Бог прославлявся через Ісуса Христа.

Питання 20

Уся земля повна слави Божої.

Питання 21

Ваша відповідь. Опишіть, як ці вірші звернені до вас особисто стосовно ваших відносин з іншими віруючими. Заради Божої слави ми повинні бути в єдності і разом прославляти Його. Коли ми приймаємо інших, як Христос прийняв нас, то цим ми також приносимо славу Богові.

Питання 22

Вірш 4 — Рід родів буде хвалити Божі діла і буде виявляти Його могутність!

Вірш 6 — Люди будуть казати про силу грізних Божих чинів, а Давид розповідатиме про велич Божу.

Вірш 7 — Люди сповіщатимуть про свою пам'ять про Божу велику добрість і будуть співати про правду Його!

Вірш 11 — Люди звіщатимуть про славу Божого Царства і говоритимуть про Його могутність.

Вірш 12 — Люди будуть об'являти іншим про могутність Божу та про славу величчя Царства Його!

Вірш 21 — Давид каже, що його уста будуть звіщати Славу Господню.

Питання 23

Панування Христа включає в себе такі моменти:

- а) ми дорого куплені і цілковито належимо Господу;
- б) панування Господа вимагає того, щоб ми корилися Йому.

Питання 24

Частка людини полягає у тім, щоб віддатися Богові та покласти на Нього, аби виконувати Його волю.

Питання 25

Він відповів: «Ота єдина потреба — це повна віддача Богові».

Питання 26

Він сказав, що коли у людей є віддача, тоді вони з готовністю приймають науку, а їхня праця весь час покращується. А ті, у кого такої віддачі нема, нерідко залишають працю.

Питання 27

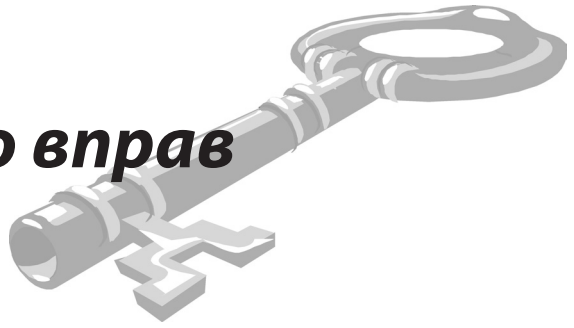
- 1) Бог очікує нашої віддачі. Бог не може здійснювати в нашому житті ту роботу, яку Він бажає, без нашої цілковитої віддачі Творцеві. Він її вимагає.
- 2) Бог здійснює нашу віддачу. Він готовий зробити усе, щоб вона сталася у нашому житті. Нам не обов'язково здійснювати її самотужки, але ми повинні бажати, щоб Він зробив те, що Він бажає для нас.
- 3) Бог приймає нашу віддачу. Якщо ми готові повністю віддатися Йому, то можемо зробити це з вірою у те, що Він прийме те, що ми принесемо.
- 4) Бог підтримує нашу віддачу. Бог здатний Своєю силою зберегти нас у віддачі Йому.

Питання 28

Джордж Мюллер стверджував:

- 1) По Божій благодаті йому дано було щодня зберігати добру совість перед Богом.
- 2) Він любив Слово Боже.

Відповіді до вправ



Вправа 1

Ваша відповідь.

Щоб підвести підсумки того, що було викладено про духовну зрілість, і дещо розширити цю тему, можемо сказати, що духовно зрілий християнин постійно прагне являти своїм життям образ Ісуса Христа. У його характері розвиваються плоди Духа. Така людина добре знає Біблію і вміє нею користуватися, щоб сприймати життя з Божої точки зору і жити так, щоб догоджати Йому. Разом із тим християнин усвідомлює, що ще не досягнув досконалості. У нього досі можуть траплятися гріхи (Галатів 6:1). Він «дитина в лихому» (1 Коринтян 14:20). Він додержує Божі заповіді (1 Івана 2:5), прагне чинити добрі діла (Якова 2:22), має щиру любов до інших (1 Івана 4:12).

Вправа 2

Ваша відповідь.

Вправа 3

Ваша відповідь.

Вправа 4

Ваша відповідь.

Якщо ми маємо хоч якесь посвячення християнському життю, то ми весь час прагнемо до досягнення якщо не всіх, то принаймні деяких із цих цілей. Питання полягає не в тім, чи досягли ви цих цілей у минулому, але в тому, чи працюєте ви над ними зараз у своєму повсякденному житті? Чи знаєте ви, чого ви хочете досягти в цих сферах у майбутньому?

Вправа 5

Ці вірші містять такі свідчення про можливість дійсного поступу:

- а) Павло визнає зростання цих християн у вірі і любові;
- б) Павло молиться про те, щоб вони зростали;
- в) Павло молиться про те, щоб їхня любов зростала все більше і більше.

Вправа 6

Ваша відповідь.

Вправа 7

Ваша відповідь. Моліться про цей пункт у своєму житті та у житті ваших попутників.

Духовний щоденник

ДОДАТОК

Нижче подано інструкції щодо того, як зробити та використовувати духовний щоденник. Для щоденника вам знадобиться зошит щонайменше на 60 аркушів.

1) Молитовні сторінки — Перші сім сторінок (за бажанням можна більше) будуть відведені для складання переліку щотижневих молитов. Він складається для того, щоб ваша молитва була збалансованою і щоб ви мали план молитви за людей, котрі вам небайдужі. Кожна з цих семи сторінок буде відповідати одному з днів тижня, і ви кожного дня зможете звертатися до своїх записів, щоб молитися відповідно до занотованого.

- **Понеділок — моя родина**

У цій категорії запишіть імена всіх членів своєї родини. Якщо ви перебуваєте у шлюбі, то включіть у цей перелік імена родичів чоловіка або дружини. Коли у вашій родині буде поповнення (хтось народиться або вступить у шлюб), додайте нове ім'я у перелік. Щотижня молитесь за відомі вам потреби родичів, згадуючи у молитві також і Божі обітниці для них із Писання. Ви можете записати посилання на якесь місце Писання, щоб ним молитися за того чи іншого свого родича. Моліться за те, щоб Бог вів їх, оберігав їх, діяв через них, задовольняв їхні потреби і наближав їх до Христа. Також дякуйте Богові за те, що Він робить у житті ваших рідних.

- **Вівторок — Божа родина**

Свою молитву за церкву починайте з молитви за вашу місцеву громаду віруючих. У молитві згадайте керівництво вашої церкви, їхніх дружин і дітей, підносячи до Бога ті їхні потреби, які вам згадаються. Згадайте в молитві й інших членів церкви, про яких Бог спонукає вас молитися. Помоліться про тих керівників вашої християнської деномінації, про яких ви знаєте. Моліться про те, щоб кожен сприяв проголошенню Євангелії і збудуванню Христового Тіла. Перелічіть у своїй молитві відомих вам місіонерів і постарайтеся з'ясувати, які вони мають потреби. Сюди можна додати інші християнські служіння та керівників цих служінь, згадавши також церкви інших деномінацій у вашій місцевості.

- **Середа — моє місце проживання**

До цієї категорії належать не лише місцевість, де ви живете, але й місце вашої роботи і ті місця, куди ви регулярно їздите — тут ви молитесь, як учив Ісус, про усіх тих людей, яких ви постійно бачите навколо себе і які мають свої потреби. Внесіть у перелік імена сусідів (якщо ви не знаєте їхніх імен, то варто дізнатися), працедавців, співробітників, продавців у магазинах. Намагайтеся дивитися на цих людей очима Ісуса і молитесь за них. Включіть у свій список представників місцевої вла-

ди (наприклад, мера або працівників поліції). Моліться про Боже світло у їхньому житті, про спрагу до Бога і пізнання Його, щоб вони поводитися справедливо і чесно, а також про те, щоб Бог задовольняв їхні фізичні та духовні потреби.

- **Четвер — моя держава**

Ви можете використати вірш 2 Хронік 7:14 і поставити першим пунктом у своєму переліку загальнонаціональне пробудження. Моліться, щоб Бог відроджував Свій народ по всій країні, щоб люди упокорилися перед Ним і цілим серцем шукали Його, щоб вони каялися та з любов'ю приходили до Нього, щоб Він почув, простив і вилікував край. Просіть Бога принести духовне пробудження всюди. Просіть, щоб Він простив такі гріхи вашої держави, як гордість, упередженість, нечуйність до потреб і страждань інших. Згадайте політичних лідерів різних рівнів і моліться за кожного з них. Згадайте також поточні проблеми країни і моліться за них.

- **П'ятниця — світ**

Моліться про рух Святого Духа по цілому світу, про відродження і духовне пробудження. Виберіть певні країни, за які ви будете молитися: моліться про те, щоб церква була сильна у вірі та свідченні, про духовне пробудження, про відому вам місіонерську роботу у тих чи інших сферах, про те, щоб багато людей додавалося до Божого Царства. Обов'язково включіть до своїх молитов одну або кілька мусульманських країн і тамтешні церкви, які зазнають гоніння.

- **Субота — безпорадні, стражденні та загублені**

Моліться за тих, хто страждає фізично та духовно. Моліться, щоб Бог задовольняв їхні потреби через християн, зокрема і через вас і вашу родину. Прочитайте Матвія 25:31–46, щоб знати, як краще молитися і помічати потреби. Моліться за цих людей у вашому населеному пункті чи мікрорайоні, а також дізнавайтеся про потреби в області, країні і цілому світі. Моліться за служіння, що залучені до надання допомоги стражденним. Моліться, щоб Бог відкрив ваші очі, аби ви могли бачити цих людей і розуміли, яким способом можна принести Божу любов у їхнє життя.

- **Неділя — керівництво для особистого життя**

У цей день приходьте до Господа і просіть Його показати вам, які потреби є у вашому житті. Чого Він бажає особисто для вас? Шукайте Його керівництва в ключових сферах вашого життя: в особистому житті, у родині, на роботі, у церкві, у суспільному житті. Знайдіть собі кілька віршів із Писання, про здійснення яких ви будете молитися у своєму житті: це можуть бути як обітниці, так і повеління.

Перш ніж почати записувати щоденні молитви, залиште кілька чистих сторінок, щоб згодом можна було дописувати імена людей або проблеми, про які ви будете заступатися у молитві.

2) Основна частина щоденника

Тепер вам потрібно підготувати свій щоденник відповідно до календаря. Почніть від сьогоднішнього дня та розмітьте сторінки на цілий місяць наперед. У верхній частині кожної сторінки зеленою ручкою запишіть день тижня і дату. Нижче напишіть: «Читання Біблії», і ще нижче: «Вивчення напам'ять/Розмірковування». Далі напишіть: «Божі думки та мої молитви». У кінці цього додатку подано зразок такої сторінки. Залиште щонайменше два чисті аркуші після кожного місяця, щоб ви могли записувати думки, цитати або вірші з Біблії, які ви хотіли б вивчити напам'ять або обміркувати.

3) Цитати та корисні думки

Ця важлива частина щоденника буде записуватися на кожній сторінці. На кожній сторінці напишіть зеленою ручкою «Цитати та вірші», відступивши два-три сантиметри

від нижнього краю. Коли вам під час проходження уроків курсу «Посвячене християнське життя» або деінде траплятимуться важливі думки (наприклад, цікаві цитати або вірші з Писання), їх варто записати на сторінках щоденника у нижній частині. Записуйте ці думки зеленою ручкою (або червоною, якщо ви впевнені, що записане варто перенести до іншого зошита). Під час використання щоденника у молитві було б варто час від часу переглядати, що ви записали у цьому розділі. Нам потрібні часті нагадування про те, чого Бог нас навчає і як Він діє в нас. Разом із тим переглядання того, що ви записали раніше, нагадуватиме вам про те, які цитати або вірші цікавили або торкалися вас, і це буде для вас регулярним підбадьоренням.

4) Як користуватися щоденником

У всі часи віруючі люди вели духовні щоденники. Одні робили це досить регулярно, інші — час від часу. Це один зі способів, які допомагають нам покращити засвоєння знань. Завдяки духовному щоденнику ми можемо краще зосередитися, змусити себе описувати те, що відбувається, і скласти собі на майбутнє точний звіт поточних подій, який ми можемо згодом переглянути. Ми хотіли б запалити вас поставити собі ціль щоденно вести духовний щоденник протягом принаймні місяця. Без регулярних зустрічей із Богом неможливо духовно зростати або ефективно трудитися для Нього. Ви вже й самі про це знаєте, і ми сподіваємося, що застосовуєте це на практиці, але нерідко трапляється так, що час нашого тихого спілкування з Богом поволі перестає бути першорядним у нашому житті. Тому, разом з тим, заохочуємо вас встановити ціль — регулярний час спілкування з Богом кожного дня протягом цього місяця. Цей час включатиме в себе молитву, читання Біблії, а також вивчення Писання напам'ять і розмірковування. Якщо ви є лідером церкви, присвятіть цьому одну годину на день. Цей час бажано проводити зранку, аби завдяки йому зосереджено і цілеспрямовано підходити до завдань нового дня, якими б вони не були. Згодом ми поговоримо про те, наскільки важливою справою це було для великих людей в історії християнства. Ці люди «струсили» свій світ для Христа, і саме таких людей шукає Бог.

На початку щоденника буде щотижневий молитовний перелік, який ви будете заповнювати, коли відчуватимете спонукання до молитви. Кожен день ви повинні розгортати сторінку, відведену на цей день тижня, і молитися за людей і за проблеми, які у вас будуть записані на цій сторінці. Звичайно, якщо ви хочете, ви можете кожного дня молитися за переліки з усіх днів.

Крім усього іншого, духовний щоденник допоможе вам вести облік часу тихого спілкування з Богом. В основній частині щоденника у верхній частині кожної сторінки є розділ «Читання Біблії», де ви маєте записувати, що сьогодні читали в Біблії. Запис у цьому розділі слід робити в кінці часу тихого спілкування з Богом. Далі йде розділ «Вивчення напам'ять/Розмірковування», а якому слід записувати вірші Писання, які ви вивчаєте напам'ять або над якими розмірковуєте.

Крім того, на кожній сторінці в основній частині щоденника у вас є місце для запису того, що ви особливо зауважили під час читання Біблії, а також для особливих молитовних потреб. Ви самі визначаєте, що будете записувати. Можливо, колись ви захочете письмово викласти свою молитву до Бога. Що саме буде у вас у щоденнику, вирішуєте ви самі, але обов'язково маєте щодня щось записати. Принесіть свій духовний щоденник на зустріч групи, щоб поділитися тим, чому вас навчає Господь. Можливо, ви помітите, що ваш погляд на щоденник і підхід до його заповнення поступово мінятиметься завдяки вашому розвитку у різних галузях християнського життя. Ви побачите, що цей щоденник приносить підбадьорення і ми надіємось, що це стане вашою звичкою на все життя, яка допомагатиме вам зрощувати віру.

На наступній сторінці подається зразок того, як мають виглядати сторінки вашого щоденника.

(Зразок сторінки духовного щоденника)

Вівторок, 12 вересня

Читання Біблії: _____

Вивчення напам'ять/Розмірковування: _____

БОЖІ ДУМКИ ТА МОЇ МОЛИТВИ:

Цитати і вірші:

Тілесний християнин

ДОДАТОК



Уривок з книги Ендрю Мюррея «Господнє помешкання».

Книга «Господнє помешкання» походить з серії промов автора, виголошених у 1895 р., збірки 13-ти роздумів Ендрю Мюррея, адресованих християнам на різних етапах їхнього духовного шляху. Це Божа людина, чиє звернення актуальне і сьогодні.

«І я, браття, не міг говорити до вас, як до духовних, але як до тілесних, як до немовлят у Христі» (1 Коринтян 3:1).

Тут апостол говорить про два етапи християнського життя, про два типи християн: *«І я, браття, не міг говорити до вас, як до духовних, але як до тілесних, як до немовлят у Христі»*. Люди, до яких він звертався, були християнами, були у Христі, проте були християнами не духовними, а тілесними. *«Я вас годував молоком, а не твердою їжею, бо ви не могли її їсти, та й тепер ще не можете, бо ви ще тілесні»* (1 Коринтян 3:2–3). Ось це саме слово вжито вдруге. І ось підтвердження: *«Бо коли заздрість та суперечки між вами, то чи ж ви не тілесні, і хіба не по-людському робите? Бо коли хто каже: Я ж Павлів, а інший: Я Аполлосів, то чи ж ви не тілесні?»* (1 Коринтян 3:3–4). Апостол тут чотири рази вживає слово «тілесні». У мудрості Святого Духа Павло собі міркує: «Я не можу звертатися до християн у Коринті, не знаючи їхнього справжнього стану і не сказавши їм про нього. Якщо вони тілесні християни, а я їм дам духовної поживи, то це їм піде не на користь, а лише зашкодить, бо вони ще не здатні її спожити. Їх не можна годувати твердою їжею, маю давати їм молоко». І тому від самого початку свого послання він говорить, яким йому бачиться їхній стан. У двох попередніх розділах він говорив про те, що його служіння чиниться силою Святого Духа. Нині ж він починає говорити їм про те, яким має бути стан людини для прийняття духовних істин. Він каже: «Не можу говорити з вами так, як мав би, бо ви тілесні і не можете прийняти духовну істину». Це наштовхує нас на поважну думку про те, що у Христовій Церкві є два типи християн. Одні багато років прожили у вірі, проте так і залишилися немовлятами. Інші ж стали духовними мужами, тому що віддалися силі, керівництву та повній владі Святого Духа. Якщо ми хочемо отримати благословення, то маємо вирішити, до якого типу належимо. Як ми живемо — духовним життям за Божою благодаттю у глибокому смиренні чи тілесним? А далі спробуймо найперше зрозуміти, що мається на увазі під цим тілесним станом, у якому можуть перебувати віруючі.

У тім, що можна побачити у Посланні до Коринтян, можна знайти чотири ознаки тілесного стану. По-перше, це просто стан затяжного дитинства — ви знаєте, що це означає. Уявіть собі маленьке піврічне дитятко. Ще не вміє говорити, не вміє ходити, проте нас це не тривожить, бо це природно, так і має бути. Але якщо через рік дитя залишиться таким самим, якщо й за три роки воно зовсім не виросте, то ми неодмінно скажемо: «Певно, це якась страшна хвороба!» Дитина, яка у свої шість місяців була джерелом радості для всіх, хто її бачив, стала причиною для тривоги та смутку для своєї матері та всіх близьких. Щось не так, дитя не росте. У шість місяців цілком правильно харчуватися одним лише молоком, але дитині вже кілька років, а вона так і залишилася у стані безпорадного немовляти. Отаким є стан багатьох віруючих. Вони навернулися до християнства, вони знають, що таке мати впевненість та віру, вони вірять у прощення гріхів, вони починають трудитися для Бога, але разом із тим чомусь їхня духовність, їхнє справжнє небесне життя майже не зростає. Коли ми стикаємося з ними, ми одразу відчуваємо, що чогось бракує, у них не видно краси святості або сили Святого Духа. Це стан тілесних християн, про який у Посланні до Євреїв 5:12 сказано так: *«Ви бо за віком повинні б бути вчителями, але ви потребуєте ще, щоб хтось вас навчав перших початків Божого Слова»*. Хіба не сумно бачити віруючого, який прийшов до віри п'ять, десять, двадцять років тому, але досі не має ні зростання, ні сил, ні жодної радості святості?

Які ознаки маленької дитини? По-перше, маленька дитина не здатна сама подбати за себе, їй хтось постійно повинен служити. Нерідко дитина в домі стає справжнім тираном. Мати не може нікуди вийти, бо за дітям постійно треба доглядати, воно вимагає постійної уваги. Бог створив людину так, щоб вона дбала за інших, але дитині потрібна допомога та опіка інших людей. Є й християни, які постійно потребують допомоги. Їхній пастор та їхні друзі-християни мають весь час їх навчати та втішати. Вони ходять до церкви, на молитовні зустрічі, на різні зібрання, але скрізь і завжди прагнуть, щоб їм допомагали, — це ознака духовного дитинства.

Ще одна ознака дитинства — це нездатність допомогти ближньому. Кожна людина мала б вносити свій вклад у добробут суспільства, кожен має своє місце і свою роль, а от немовля для загального блага не може зробити нічого. І серед християн таке буває теж. Деяким вдається взагалі нічого не робити! Вони беруться до того, що у них називається роботою, але у ній майже не виявляється духовна сила, і вона не несе справжніх благословень. Кожен із нас мав би запитати себе: «Чи виріс я з духовного дитинства?» — проте деякі на це питання мусили б відповісти: «Ні, бо я не рухався вперед, а відступав назад, розгубивши радість навернення та свою першу любов». Як прикро! Ці люди — немовлята у Христі, вони ще досі тілесні.

Друга ознака тілесного стану — це постійний гріх та поразка. Павло говорить: *«Бо коли заздрість та суперечки між вами, то чи ж ви не тілесні?»* (1 Коринтян 3:3). Якийсь чоловік, наприклад, може допускати вияви гніву та роздратування. Він може бути служителем, проповідником Євангелії або вчителем недільної школи, щиро молитися на зібраннях, але при цьому у його житті нерідко можна помітити вияви заздрості, ворожнечі та уїдливості. Як прикро! Як прикро! У Посланні до Галатів 5:20–21 ми читаємо, що сварки і заздрість — справи плоті. Але як часто серед християн, яким доводиться працювати разом, ми бачимо розділення та озлоблення! Помилуй нас, Боже, бо плід Духа, яким є любов, нерідко відсутній поміж Твоїх людей. Ви запитаете: «Чому я вже двадцять років борюся зі своєю гнівливістю і ніяк не можу її подолати?» Стається це тому, що ви весь час боролися із виявами гнівливості, не намагаючись викоринити її саму. Ви так і не побачили, що корінь її у тім, що ви перебуваєте у тілесному стані, не віддавшись цілковито Божому Духові. Можливо, вас цього ніколи не вчили, ви ніколи не бачили цього у Божому Слові і ніколи у це не вірили. Однак усе саме так і є, й істина Божа залишається незмінною. Ісус Христос може дати нам перемогу над гріхом і утримати нас від переступів. Я не кажу, що корінь гріха буде знищений і ви більше не матимете природної схильності до гріха, однак, коли Святий Дух приходить не лише задля того, щоб обдарувати Своєю силою для служіння, але і щоб наповнити серце

з Божої благодаті, тоді з'являється перемога над гріхом та сила не йти за пожадливістю тіла. Ознаки тілесного стану виявляються не тільки у відсутності любові, марнославстві та озлобленості, але й у багатьох інших гріхах. Скільки світської суєтності, скільки людських амбіцій, скільки прагнення до людської слави можна побачити у тому, що чиниться християнами! А все це — плоди тілесного життя. Пам'ятаймо про те, що тілесний стан — це постійне перебування в гріху та стані поразки. Бог же хоче, щоб ми не лише сповідалися в окремих гріхах, але й усвідомили той факт, що вони є вказівкою на наше нездорове життя, на те, що ми ще досі тілесні.

Третьою ознакою, яка ще глибше пояснить сказане досі, є те, що такий тілесний стан може бути навіть при великих духовних дарах. Між дарами та чеснотами є відмінність. Чеснотами Духа є смирення та любов, подібні до смирення та любові Христа. Чесноти Духа дають людині свободу від власного его, а завдяки дарам Духа людина стає здатною виконувати призначену справу. Прикладом цього є церква у Коринті. У першому розділі 1 Коринтян Павло каже: «Я завжди дякую моему Богові за вас,... бо ви всім збагатилися в Ньому, словом усяким і всяким знанням». У 12-му та 14-му розділах бачимо, що серед них потужно виявлялися дари пророцтва та діялися великі чуда, але у вічі впадала відсутність чеснот.

Це може відбуватися у наші дні точнісінько так само, як і тоді, коли писалось Послання до Коринтян. Я можу бути служителем Євангелії, можу гарно навчати Божого Слова, можу мати вплив на людей і збирати велику громаду, але при цьому, як не прикро, бути тілесною людиною. Так, людиною, яку використовує Бог, яка стає благословенням для інших, але разом із цим ознакою мого життя може бути тілесність. Усі знають закономірність, за якою речі називають відповідно до їхньої найвидатнішої характеристики. Так-от, у тілесних коринтян мало виявлялося Божого Духа, а переважало тіло. Дух не керував цілим їхнім життям. Духовні люди називаються духовними не тому, що не мають тіла, а тому, що присутній у них Дух отримав панівне становище, і коли з такими людьми зустрічаєшся та спілкуєшся, тоді відчуваєш, що вони освячені Божим Духом. Пильнуймо, аби ті благословення, якими Бог обдаровує нас у нашій праці, не ввели нас в оману і не змусили нас думати, що ми, певно, вже є духовними людьми, раз нас Бог так благословляє. Бог може давати нам різні дари, які ми застосовуємо у праці, але при цьому наше життя може бути не цілковито підпорядкованим силі Святого Духа.

Я наведу останню ознаку тілесного стану, яка полягає у непридатності до прийняття духовних істин. Саме про це апостол пише до коринтян: «Я не міг проповідувати вам як духовним, бо ви, хоч і стали християнами вже давно, досі нездатні сприймати духовні істини, ви не можете їх засвоїти, і тому мені доводиться годувати вас молоком». Боюся, що у нас, церкви дев'ятнадцятого століття, часто стається жахлива помилка. Ми маємо громади, у яких більшість членів є тілесними людьми. Ми даємо цим людям духовну науку, вони сприймають її з захопленням, розуміють її, радіють такому служінню, однак ця наука жодним чином не впливає на їхнє життя. Вони щось роблять для Христа, але навряд чи нам вдасться помітити в них істинне освячення духа, ми не насмілимося назвати їх духовними людьми, сповненими Святого Духа.

Тепер давайте побачимо це саме й у собі. Людина може стати дуже завзятою, може приймати всяку почуту науку, може бути здатною розрізняти правду та оману, бо розрізнення — це дар, може говорити: «Ця людина допомагає мені в чомусь одному, ця — в іншому, а третя має дивовижний дар». Але одночасно з цим усе її життя може бути глибоко тілесним, і коли у неї виникають проблеми з друзями, християнськими працівниками або людьми цього світу, тоді тілесний корінь приносить свої жахливі плоди, бо духовна їжа не може увійти до його серця. Стережіться цього. Зауважте, що сталося з коринтянами, та навчіться на їхньому прикладі. Павло не казав їм, що «ви не зможете засвоїти істину, яку я мав би говорити до вас» через свою неосвіченість та глупоту. Коринтяни пишалися своєю мудрістю, прагнули

до неї понад усе, а Павло їм казав: «Дякую Богові за те, що ви збагатилися словом, знаннями і мудрістю, однак ви ще й досі тілесні, ваше життя не святе, ваше життя не освячене, у ньому немає такого смирення, яке було у житті Божого Агнця, і ви поки ще не можете приймати справжні духовні істини».

Ми бачимо цей тілесний стан не тільки в Коринті, а й скрізь у сьогодішньому християнському світі. Нерідко християни питають: «Чому Церква така безпорадна?» Важливість цього питання важко переоцінити, і я сподіваюся, що Сам Бог покладе у наші серця гаряче бажання сказати Йому: «Це повинно змінитися. Господи, помилуй нас!» Але ж така молитва і такі зміни будуть неможливими доти, доки ми не почнемо бачити і розуміти, що життям віруючих керує тілесний корінь, що вони більше живуть за тілом, ніж за Духом, що вони й донині залишаються тілесними християнами.

Має статися перехід від тілесного до духовного. Чи траплялися Павлові духовні християни? Безсумнівно, що так. Прочитайте шостий розділ Послання до Галатів! У тій церкві була жахлива ворожнеча, озлобленість та заздрість, але апостол каже у першому вірші: *«Браття, як людина й упаде в який прогріх, то ви, духовні, виправляйте такого духом лагідности»*. Бачимо, що ознаками духовної людини є її лагідність, а також наявність сили і любові, аби піднімати тих, хто впав. Тілесна людина робити цього не може. Якщо істинне духовне життя, яким ми можемо жити, справді існує, то необхідно поставити важливе запитання: «Чи відкритий до нього шлях і як мені увійти у цей духовний стан?» І тут так само маю чотири короткі відповіді.

По-перше, ми повинні знати, що таке духовне життя, яким можуть жити люди на землі, є. Ніщо інше так не підрубує коріння християнського життя, як невіра. Люди не вірять Божим словам про те, що Він бажає зробити для Своїх дітей. Люди не вірять, що, коли Бог каже: «Наповнюйтесь Духом», Він бажає цього для кожного християнина. Однак Павло, пишучи до ефесян, звертається до кожного: *«І не впивайтесь вином,... але краще наповнюйтесь Духом»* (Ефесян 5:18). Як неможливо сп'яніти, не пивши вина, так само неможливо жити духовним життям без сповнення Духом. Якщо Бог хоче цього для християн, то перше, що ми маємо зробити, — це вивчити, засвоїти Боже Слово вірою, допоки наші серця не наповняться впевненістю у тому, що таке життя можливе, що жити ним — це наш обов'язок і що ми можемо бути духовними людьми. Боже Слово навчає нас, що Бог від людини, не сповненої Святим Духом, Котрий дає їй сили, не чекає навіть однієї хвилини такого духовного життя.

Ми хочемо, щоб Дух Святий був з нами не лише тоді, коли йдемо проповідувати, або коли стикаємося з особливими диявольськими спокусами, або коли нам випадає якась важка ноша. Бог каже: «Моє дитя не зможе жити праведним життям, якщо воно щохвилини не буде скероване Моїм Духом». Це ознака Божої дитини: *«Бо всі, хто водиться Духом Божим, вони сини Божі»* (Римлян 8:14). У Римлян 5:5 читаємо: *«Любов Божа вилася в наші серця Святим Духом, даним нам»*. Для християнина це має бути звичайним щоденним досвідом, а не якимось особливим переживанням. Хіба батько або мати коли-небудь думають: «Хочу, щоб моя дитина сьогодні любила мене»? Ні, вони щодня очікують дитячої любові. Так само і Бог хоче, щоб серце Його дитини щомиті було наповнене любов'ю Духа. З Божого погляду людині, не наповненій Духом, дуже неприродно любити так, як потрібно. Давайте ж будемо вірити, що людина може бути духовною. Дякувати Богові, на нас нині чекають благословення. Наповнюйтесь Духом. Водіться Духом. У цьому благословення. Якщо ви бачите, що змушені сказати: «Боже, я не маю цього благословення», — то так і скажіть. Але скажіть також: «Господи, я знаю, що мати його — це мій обов'язок, мій поклик, бо без нього я не можу щодня жити в досконалому мирі з Тобою, без нього я не можу прославляти Тебе і виконувати ту роботу, яку Ти призначив для мене». Це перший крок нашого переходу від тілесного до духовного — побачити, що духовне життя і ходіння за Духом є у межах нашої досяжності. Як ми можемо просити Бога спрямувати нас до духовного життя, якщо не маємо твердої переконаності в тому, що таке життя можливе?

Далі йде другий крок — людина має відчути сором та вину за своє життя. Деякі люди визнають, що духовне життя можливе і що раніше вони ним не жили, і тоді вони починають жаліти і шкодувати себе й думати: «Як прикро, що я для такого життя заслабкий! Як шкода, що Бог дає його іншим, а мені не дає!» Вони дуже журяться про себе, хоча натомість варто було б сказати: «Як прикро! Наша невірність, наше невір'я, наш непослух завадили нам повністю віддати себе Богові. Нам має бути соромно перед Богом за те, що ми не живемо, як духовні люди».

Людина не приходить до віри без докору за гріх. Коли приходить це усвідомлення гріха, коли очі людини відкриваються, тоді вона починає боятися свого гріха, вона біжить від нього до Христа, приймаючи Христа як могутнього визволителя. Але людині потрібен ще один докір за гріх — віруюча людина має відчути докір за свій своєрідний гріх. Гріхи людини, що не навернулася до віри, відрізняються від гріхів християнина. Так, ненавернений зазвичай не відчуває докорів за зіпсованість своєї природи, він головним чином думає про зовнішні гріхи: «Я лихословив, я брехав, моя дорога — це дорога в пекло». Така людина відчуває докори за гріх і наvertsається. А віруюча людина перебуває в зовсім іншому стані. Її гріхи заслуговують на значно більший осуд, бо вона вже отримала світло, любов і Божого Духа. Її гріхи значно глибші. Вона прагнула здолати їх і, підрісши, побачила, що її природа є наскрізь зіпсованою, що її тілесний розум, сама її внутрішня тілесність роблять її стан жалюгідним. Коли християнин відчуває такий докір від Святого Духа, тоді навіть саме його життя невірства засуджує його, бо він бачить, що велика вина не давала йому повною мірою прийняти дар Божого Святого Духа. Він схиляється у соромі і сум'ятті і починає вигукувати: «Горе мені, бо я занапащений! Тільки послухом уха я чув був про Бога, знав багато про Нього і про Нього проповідував, а тепер моє око ось бачить Його». До нього підходить Бог. Праведний Йов, якому Бог довіряв, побачив у собі глибокий гріх власного его і самоправедності, чого раніше ніколи не помічав. Доки кожен із нас не відчує цього докору за хибність нашого тілесного стану після навернення, доки ми не будемо готові прийняти це засудження від Бога та упокоритися перед Ним, доти ми ніяк не зможемо стати духовними людьми.

Далі йде третя ознака, яка полягає в тому, що від тілесного стану до духовного — лише один крок. Один крок! Яку благословенну звістку я несу вам — лише один крок! Я знаю, багато людей відмовляються визнавати, що потрібен лише один крок, вони думають, що цього надто мало для таких грандіозних змін. Але хіба навернення — це не один лише крок?

І так само відбувається тоді, коли людина переходить від тілесного до духовного. Ви питаєте, хіба я, говорячи про духовну людину, не маю на увазі духовної зрілості та справжньої святості? Ви кажете: «Хіба це відбувається одразу? Хіба у святості не треба зростати?» Я відповідаю, що духовна зрілість не може прийти одразу. Ми цього не можемо очікувати. Для цього потрібен зріст, допоки краса образу Христового не сформується цілковито в людині. Проте я все одно кажу, що людині потрібен лише один крок, аби перейти від тілесного життя до духовного. Коли людина повністю пориває з тілесністю, коли вона віддає тіло на смерть через розп'яття на хресті Христа, коли вона вважає проклятим усе, пов'язане з тілом, і коли бачить, що не може себе визволити від нього, коли вона звертається до вбивчої для тіла сили хреста Христового, коли в такому стані людина каже: «Приготовлене для мене духовне життя — це дар мого Бога в Христі Ісусі», тоді вона розуміє, як усього один крок зможе вивести її з тілесного стану і перевести у духовний.

У цьому духовному житті багато чого потрібно буде навчатися. У ньому і надалі траплятимуться недосконалості. Духовне життя — це не досконале життя, а життя, панівною ознакою якого є духовність. Коли людина віддається справжній, живій, діяльній, керівній силі Божого Духа, тоді вона приймає правильне положення, у якому може зростати. Не варто думати, що з хвороби можна вирости у здоров'я; зі слабкості можна вирости у силу, як із немовляти можна вирости у сильного чоловіка, проте якщо є хвороба, то має бути лікування, аби наста-

ло зцілення. Є християни, які думають, що зі свого тілесного стану вони мають вирости у духовний стан. Це неможливо. Що могло допомогти тілесним коринтянам? Молоко не могло їм допомогти, бо молоко було доказом того, що вони перебували у хибному стані. Тверда їжа їм теж не була помічною, бо вони були неспроможні живитися нею. Їм потрібен був скальпель хірурга. Павло говорить, що тілесне життя має бути відсіченим: «*А ті, що Христові Ісусові, розп'яли вони тіло з пожадливістями та з похотями*» (Галатів 5:24). Коли людина розуміє, що це означає, і приймає це з вірою в те, що може зробити Христос, тоді один крок може вивести її з тілесного стану до духовного. Одне просте виявлення віри в силу смерті Христа, один акт віддачі себе задля єдності зі смертю Христа, — і Святий Дух зможе зробити усе це для нас, Він це дасть нам, Він визволить нас від влади наших власних зусиль.

Що принесло визволення бідному засудженому грішникові, який перебував у непроглядній п'їтмі до свого навернення? Він відчув, що сам від себе не може зробити нічого доброго. І що він зробив? Він побачив перед собою всемогутнього Спасителя і кинувся в Його обійми, він поклався на цю всемогутню любов і вигукнув: «*Помилуй мене, Господи!*» І це й сталося для нього спасінням. Христос прийняв його не за те, що він зробив. О, віруючі, якщо хтось із нас усвідомлює, що в його житті переважає тілесний стан, і тому змушений сказати: «Мое життя саме таке, я — релігійна людина, маю завзяття у вірі, підтримую місії, труджуся для Христа у своїй церкві, але, як не прикро, дратівливість, гріх і любов до світу досі володарюють у моїй душі», — то почуйте Слово Боже. Кожен, хто прийде і скаже: «Я боровся, я молився, я ридав, але мені це не допомогло», має зробити ще одну річ. Ви маєте побачити, що живий Христос — це Боже джерело для вашого святого духовного життя. Ви повинні повірити, що Христос, Який колись, при вашому наверненні, прийняв вас у Своїй дивовижній любові, нині чекає, щоб сказати вам, що ви можете стати духовною людиною, цілковито відданою Богові. Коли ви у це повірите, усі ваші страхи зникнуть, а ви скажете: «Духовне життя можливе. Якщо Христос прийме мене і Сам керуватиме, то усе це станеться».

І, нарешті, остання ознака. Людина має зробити цей крок. Серйозний, але благословенний крок. У декого з вас пішло п'ять або десять років на те, щоб наважитися зробити крок для навернення. Ви довгі роки плакали і молилися, але не мали спокою, поки не зробили цього кроку. І в питаннях духовного життя ви можете ходити від вчителя до вчителя і говорити їм: «Розкажіть мені про духовне життя, про хрещення Духом, про святість», але й надалі залишатися у тому самому стані. Багато хто з нас хотів, щоб гріха зовсім не стало. Кому подобається поспішність у гніві? Кому подобається гордий норів? Кому подобається мати серце, що переймається лише світським? Нікому. Ми звертаємося до Христа, щоб Він все це забрав, але Він цього не робить, і тоді ми запитуємо: «Чому Він не забере всього цього? Я дуже завзято молився». Річ у тім, що ви хотіли, щоб Він забрав страшні плоди, не чіпаючи отруйного кореня. Ви не просили Його про те, щоб ваша плоть була розп'ята на Його хресті і щоб ви самі надалі повністю віддалилися силі Його Духа.

Порятунок є, але він здійснюється не так, як ми його шукаємо. Уявімо, у художника є полотно, на якому він бажає написати гарну картину. Але якщо це полотно не належить йому, якщо кожен може взяти його і скористатися ним у своїх цілях, як ви думаєте, чи буде художник писати на ньому картину? Ні. Однак люди хочуть, щоб Ісус Христос взявся за звільнення їх від дратівливості чи іншого гріха, хоча у своєму серці вони не віддалилися цілковито Його владі та Його охороні. Так не може бути. Але якщо ви прийдете і довірите Йому все своє життя, то Христос Ісус владний спасати, Христос Ісус чекає можливості виявити Свою милість, Христос Ісус чекає можливості наповнити вас Своїм Духом.

Чи зробите ви цей крок? Нехай дасть нам Бог скерування Його Духа, щоб ми могли віддатися Йому так, як не віддавалися ніколи раніше. Чи сповідаєте ви у смиренні, що, як не прикро, тілесне життя надто часто переважало, що воно стало найголовнішою вашою ознакою, що ви прийшли до гіркого усвідомлення того, що, попри усі Божі благословення, щедро дані

вам, Він не зробив вас тим, ким ви хотіли бути, — духовною людиною? Лише Святий Дух, замешкавши у людині, може зробити її духовною. Отже, прийдіть, і припадіть до Божих ніг з однією думкою: «Господи, я віддаю себе як порожню посудину, щоб Ти наповнив мене Своїм Духом». Кожен із вас щодня бачить на столі порожню чашку, яка під час чаювання наповнюється чаєм. Так само і кожна тарілка та миска. Вони стоять на столі чисті, порожні, готові до використання. Порожні та чисті. Прийдіть! Кожна посудина призначена для певного вмісту, отож ви так само скажіть Христові, що віднині бажаєте бути посудиною, призначеною для наповнення Його Духом, відданою для духовного життя. Схиліться у найглибшому спустошенні душі і скажіть: «О Боже, я не маю нічого!», — і тоді неодмінно, ставши перед Ним, ви отримаєте право сказати: «Мій Бог виконає Свою обіцянку! Я твердо очікую, що Він наповнить мене Святим Духом, щоб зробити з тілесного, яким я був, духовного християнина». Якщо ви впадете Йому до ніг і будете чекати Його, якщо перебуватимете в смиренній покорі і по-дитячому Йому довіритесь, то — як живий Бог! — благословення прийде.

Хіба не мали б ми у соромі схилитися перед Богом, коли подумаємо про всю Його Церкву і побачимо, що в ній так сильно переважає тілесне? Хіба не мали б ми у соромі схилитися перед Богом, коли подумаємо про те, що в наших серцях і нашому житті ще досі стільки тілесного? Схилимося перед Ним з великою вірою у Божу милість. Порятунк близько, порятунк прийде, порятунк чекає, порятунк правдивий та істинний. Покладімося на Бога, а Він подасть.⁹

⁹ Переклад уривку роботи «Господнє помешкання» Ендрю Мюррея (Andrew Murray, *The Master's Indwelling*). Оригінал англійською мовою за посиланням: http://www.victoryoversin.com/murray/indwelling.htm#1_0_2 (Матеріал є суспільним надбанням).

Божий бік і людський бік

ДОДАТОК



Це перший розділ класичного твору XIX століття «Християнський секрет щасливого життя» Ганни Уїтолл Сміт. Це захоплююче послання про звільнення від пут гріха для життя з Христом — це те, що зробило «Християнський секрет» улюбленою книгою протягом більш як століття.

Представляючи тему життя і ходіння у вірі, я хочу від самого початку розібратися з однією помилкою, яка доволі часто виникає під час викладання вчення на цю тему і, по суті, перешкоджає чіткому сприйняттю такої науки. Це нерозуміння викликається тим фактом, що дві сторони цього предмета доволі рідко беруться до уваги одночасно. Коли обговорюється ця тема, люди чітко бачать лише один бік і зосереджуються виключно на ньому, навіть не замислюючись, що можна подивитися по-іншому. Тому й не дивно, що у результаті маємо спотворене розуміння всієї цієї теми.

Тема життя і ходіння у вірі має два боки, які чітко і виразно відрізняються один від одного, і, як і багато інших тем, її неможливо зрозуміти цілком, якщо не брати постійно до уваги ці обидві сторони. Я кажу, звісно, про Божий бік і про бік людини або, інакше кажучи, про Божу частку та частку людини у справі освячення. Вони дуже відрізняються між собою, їх можна навіть протиставити, але при цьому між ними нема протиріччя, хоча іноді поверхневий спостерігач може помітити позірне протиріччя.

Не так давно я це побачила на одному яскравому прикладі. Два вчителі, які навчали про високе християнське життя, якось проводили свої зустрічі в одному місці, але в різні години. Один із них говорив лише про Божу роль у християнському поступі, а другий — лише про людську. Кожен із цих двох учителів цілковито підтримував іншого, обидва вони розуміли, що вони навчають про різні сторони однієї великої істини, і так само це розуміла й більшість їхніх слухачів. Але були серед слухачів і ті, хто сприймав усе інакше, і одна жінка, украй заплутавшись, сказала мені: «Зовсім нічого не розумію! Ось тут два проповідники, які взяли викладати одну й ту ж саму істину, але у мене складається враження, що вони категорично суперечать один одному». І тоді я подумала, що сказане цією жінкою добре показує те спантеличення, яке створює чималі труднощі для тих щирих людей, що намагаються дослідити цю істину.

Припустимо, двоє друзів пішли подивитися на якусь відому будівлю, а по поверненні взяли її описувати. Один із них бачив тільки північний бік, а інший — тільки південний. І

перший каже: «Це будівля побудована ось так і так, у ній стільки-то поверхів, і вона оздоблена ось такими орнаментами». «Та ні! — перебиває його інший, — ти все говориш неправильно! Я цю будівлю бачив: побудована вона зовсім не так, і поверхів у ній стільки-то, а орнаменти на ній такі й такі». Напевно, правдиві описання кожного з них виллються у жваву дискусію, яка триватиме, аж поки наші двоє друзів не зрозуміють, що вони описували різні сторони однієї будівлі, і тоді все відразу стане на свої місця.

Я хочу якомога чіткіше розказати про те, що, на мою думку, є двома сторонами цього питання, а також показати, як розгляд однієї з них без уваги на іншу обов'язково приведе до помилкових уявлень про цю істину.

Якщо говорити коротко, то частка людини — це покладатися, а частка Бога — виконувати працю. Навіть із першого погляду видно, наскільки протиставлені ці дві ролі, однак при цьому вони не суперечать одна одній. Ось що я маю на увазі. Є певна робота, яку необхідно виконати. Ми маємо визволитися від влади гріха і стати досконалими у всякому доброму ділі, щоб виконувати Божу волю. Ці слова мають бути для нас дійсністю: *«Ми ж відкритим обличчям, як у дзеркало, дивимся всі на славу Господню, і змінємося в той же образ від слави на славу, як від Духа Господнього»*. Ми повинні перемінюватися відновою нашого розуму, щоб пізнати нам, що то є воля Божа, добро, приємність та досконалість. У нас і над нами має здійснитися реальна робота. Гріхи, які нас обплутують, мають бути підкорені. Злі звички мають бути подолані. Хибні схильності і почуття мають бути викорінені, а натомість мають зародитися свята вдача і добрі емоції. Повинна відбутися добра переміна. Принаймні так вчить Біблія. І хтось це має в нас зробити: або ми самі, або хтось інший. Ми у своїй більшості спочатку пробували робити це самі, але зазнавали гіркої невдачі. А потім з Писання і з власного досвіду ми дізнаємося, що абсолютно не в змозі самі виконати цю роботу, але що Господь Ісус Христос прийшов саме із задумом зробити це і що це Він зробить для всіх, хто повністю віддасться Йому в руки і покладеться на те, що Він це виконає. Отож, беручи до уваги ці обставини, що є часткою віруючої людини, а що — часткою Господа? Ясно, що віруючий не може зробити нічого, окрім як покладатися на Бога, і тоді Господь, на Якого покладається людина, дійсно виконує довірену Йому справу. Покладання і виконання, надія і робота — це дві протилежні речі, які часто суперечать одна одній, але чи є між ними протиріччя у нашому випадку? Явно немає, тому що тут пов'язані між собою сторони-учасники. Якщо, скажімо, одна сторона договору довірила виконання справи іншій стороні, але при цьому сама взялася за її виконання, то матимемо суперечність і неможливість завершити справу. Але коли є дві сторони і одна з них довіряє іншій виконати ту чи іншу справу, а інша береться за це та виконує її, то маємо дуже просту і гармонійну ситуацію. І ось тому, коли ми говоримо, що у цьому вищому житті частка людини полягає у тому, щоб покладатися на Бога і довіряти Йому, і що Бог виконує довірене Йому, у сказаному аж ніяк немає чогось складного чи запутаного.

Проповідник, котрий говорить про бік людини в цьому питанні, не може говорити ні про що інше, крім віддачі, довіри і покладання, тому що це все, на що людина спроможна. Усі ми з цим згодні. Однак таких проповідників часто критикують за те, що такими словами вони нібито наштавхують на думку про відсутність другої частини, і тому людям не треба нічого іншого, крім покладання на Бога. І лунає крик, що доктрина віри геть-чисто відкидає усяку дійсність, що людям кажуть просто покладатися на Бога — і край, і тому вони собі всідаються сидьма у релігійних «кріслах» і віддаються марним мріям, а життя їхнє лишається безплідним. Звичайно, всі ці хибні уявлення викликані тим, що або проповідник забув сказати, або слухач недочув про другий бік справи, який полягає в тому, що, коли ми покладаємося на Бога, Господь діє і що чиниться велика робота, але не нами, але Ним. Реальні результати досягаються завдяки нашому покладанню на Нього, тому що наш Господь береться за довірену Йому справу і виконує її. Ми не робимо нічого, все робить Він, і саме

тому усе робиться набагато дієвіше. Щойно люди починають це ясно бачити, одразу ж зникає спантеличення через проповідь про віру.

А з іншого боку, проповідника, який розглядає Божий бік цієї справи, критикують на зовсім інших підставах. Він не говорить про покладання, бо Господня частка полягає не в тому, щоб покладатися, але в тому, щоб працювати. Господь виконує те, що Йому довірено. Він дисциплінує і готує душу внутрішніми вправами і зовнішніми промислами. Він залучає всі ресурси Своєї мудрості й любові у справі очищення душі. Він підпорядковує всі обставини і саме життя людини одній великій меті — зростанню в благодаті з постійною, щоденною і щогодинною переміною на образ Христа. Він проводить людину через процес переміни — довгий або короткий, наскільки це потрібно у кожному окремому випадку — і дає їй відчутти й пережити дійсні результати, отримання яких людина довірила Йому. Ми наважилися, наприклад, відповідно до повеління у Римлян 6:11, вірою вважати себе «за мертвих для гріха». Господь робить це реальністю і веде нас до перемоги над нашим «я», щоденно і щогодинно дисциплінуючи нас Своїми промислами. Те, якими ми себе вважаємо, може мати хоч якусь вагу лише тому, що Господь робить це реальністю. Однак проповідника, який розглядає цю практичну сторону питання і розповідає, як Бог дає нам на досвіді засвідчити, що те, ким ми себе з вірою вважаємо, може ставати дійсністю, звинувачують у тому, що він повністю суперечить проповіді про віру, що говорить лише про процес поступового освячення за допомогою діл і що ставить перед людьми нездійсненне, безнадійне завдання.

Так-от, освячення є одночасно і раптовим кроком віри, і поступовим процесом діл. З нашого боку — це крок; для Бога — це процес. Роблячи крок віри, ми опиняємося у Христі; процес освячення приводить нас до зростання у Нього в усьому. Роблячи крок віри, ми віддаємося в руки божественного Гончаря; завдяки поступовому процесу Він робить із нас посуд на честь, освячений, потрібний Володареві, приготований на всяке добре діло.

Поясню на такому прикладі. Припустимо, я маю розповісти людині, зовсім не обізнаній у гончарстві, як шматок глини перетворюється на прекрасну посудину. Спочатку я розповім їй про роль глини в цьому питанні. Я можу лише сказати, що глина потрапляє в руки гончаря і залишається у них пасивною і піддатливою, коли гончар її крутить і мене. Про частку глини більше нема чого казати. Але чи міг би мій слухач стверджувати, що раз глина нічого більше не може, значить, більше взагалі нічого не робиться? Якщо це розумний слухач, то йому й на думку не спаде сказати щось таке. Він скаже: «Зрозуміло. Це те, що має робити глина, але що повинен робити гончар?» І тоді я відповім: «От тепер ми підходимо до найголовнішого. Гончар бере глину, податливу його рукам, і починає надавати їй ту форму, яку сам воліє їй дати. Він місить її, розриває на частини і знову з'єднує воедино, він змочує її і дає їй підсохнути. Іноді він працює з нею по кілька годин поспіль, а іноді відкладає її та декілька днів і до неї не торкається. Потім, коли в результаті всіх цих дій він зробив її абсолютно гнучкою, він починає ліпити з неї посудину за своїм задумом. Він крутить її на колі, вирівнює її і розгладжує, потім сушить на сонці, обпалює в печі і, нарешті, виносить її зі своєї майстерні — виносить потрібною посудиною на честь».

Чи скаже тепер мій слухач, що я сама собі суперечу; що зовсім недавно я говорила, що глині не потрібно було робити нічого, лише залишатися пасивною в руках гончаря, а тепер я чекаю від неї величезної роботи, якої вона ніяк не здатна виконати; що для неї стати посудиною — це неможлива і безнадійна справа? Звісно, ні. Він же побачить, що раніше я говорила про роль глини у цій справі, а тепер кажу про частку гончаря, і що ці дві сторони по своїй суті протиставляються одна одній, але при цьому одна одній зовсім не суперечать, і що від глини ніхто не чекає роботи гончаря, бо глина має лише віддатися його майстерності.

Здається мені, що немає нічого яснішого за досконалу гармонію між цими двома вченнями з цього питання, хоч на перший погляд вони виглядають суперечливими. Що можна сказа-

ти про частку людини у цій великій справі, крім того, що вона повинна постійно підкорятися Богові і надіятись на Нього?

Однак коли ми підійдемо до цього питання з Божого боку, то не зможемо не сказати про різноманітні і дивовижні способи, якими Він виконує довірену Йому справу. І саме тут ми зачіпаємо питання росту. Шматок глини ніколи не виросте в прекрасну посудину, якщо лежатиме у кар'єрі, хай навіть тисячу років. Але коли він потрапляє в руки майстерного гончаря і починає оброблятися, тоді з нього швидко виростає посудина на честь. Так само і душа, яка віддалася майстерності Небесного Гончаря, швидко змінюється від слави в славу на образ Господа Його Духом.

Отож, зробивши крок віри й у нього віддавшись цілком і повністю в Його руки, тепер ви повинні очікувати, що Він почне працювати. Його спосіб виконання справи, яку ви довірили Йому, може відрізнятися від вашого, проте Він знає, що робить, і ви повинні задовольнитися цим.

Я знала одну жінку, яка увійшла у таке життя віри з великим виливом Духа і з дивовижним потоком світла і радості. Вона, звісно, вважала, що це було підготовкою до якогось великого служіння, і чекала, що негайно буде поставлена до праці на Господній ниві. Натомість практично відразу ж її чоловік втратив усі свої гроші, а вона змушена була замкнутися у власному будинку і виконувати всілякі домашні обов'язки, які не залишали їй ані часу, ані сил на яку-небудь роботу задля Євангелії. Вона прийняла це як Божу науку і присвятила себе підмітання підлоги, витиранню пилу, готуванню, шиттю з тією ж самою щирістю, з якою хотіла проповідувати, молитися або щось писати для Господа. І Господь за допомогою цієї підготовки зробив із неї *«посуд на честь, освячений, потрібний Володареві, приготований на всяке добре діло»*.

Інша жінка, яка увійшла в життя віри за схожих обставин, багатих на дивовижні благословення, також чекала, що буде поставлена до великої роботи, але була змушена доглядати за двома примхливими хворими племінницями. Цілими днями вона мусила глядіти і розважати їх. На відміну від першої жінки, ця жінка не прийняла Божого навчання, а стала дратуватися і нарікати. Врешті-решт вона збунтувалася, втратила усі свої благословення і повернулася до прикрого стану холодності та убозтва. Вона розуміла свою частку справи — покладання на Бога, з якої справа, власне, і починалася. Але, не розуміючи, що виконання справи, в якій вона довірилася Богові, — це божественний процес, вона вирвалася з рук Небесного Гончаря і стала посудиною, зіпсованою на гончарному колі.

Думається мені, що немало знайдеться таких посудин, які так само були зіпсовані через нерозуміння цих речей. Зрілість християнського досвіду неможливо досягнути за одну мить — вона є результатом роботи Божого Святого Духа, який наповнює Своєю силою та міняє нас, змушуючи зростати у Христа у всьому. Ми не можемо сподіватися досягти цієї зрілості ніяким іншим способом, окрім як повністю і добровільно віддавши себе Його могутній дії. Але освячення, про яке Писання говорить як про теперішній живий досвід для всіх віруючих, полягає не в зрілості росту, а в чистоті серця, — а це може повною мірою бути і в досвідченого віруючого, і в немовляти у Христі.

Від тієї миті, коли шматок глини потрапляє у майстерні руки гончаря, він під час цього процесу щодня і щогодини є саме таким, яким його хоче бачити гончар у цей день і цю годину, а тому він до вподоби гончарю. Але глині поки що дуже далеко до тієї посудини, яку гончар має виліпити відповідно до свого задуму.

Немовля може бути всім, чим може і має бути немовля, і тим самим повністю догоджати своїй матері, однак йому ще дуже далеко від того, ким мати хоче бачити його, коли він стане дорослою, зрілою людиною.

У червні яблуко є саме таким, яке має бути у червні. Кращого яблука у червні шукати годі. Але воно зовсім не таке, як у жовтні, бо тоді яблука найкращі, бо ж прийшла їхня пора.

Божі справи є досконалими на кожному етапі зростання. Людські діла ніколи не бувають досконалими доти, доки вони не є завершені з кожного погляду.

Отже, ми стверджуємо щодо такого життя освячення лиш те, що, роблячи крок віри, ми віддаємося в руки Господа, щоб Він діяв у нас за впадоуванням Своєї волі, і що постійним вправлянням у вірі ми залишаємося в Господніх руках. Це наша частка у цій справі. Коли ми це робимо, ми стаємо, згідно з Писанням, дійсно любими Богові, хоча для того, щоб ми досягли зрілості і справді стали посудиною, яка з усякого погляду є посудом на Його честь і придатною для всякого доброго діла, можуть піти роки підготовки і виховання.

Наша частка — покладання на Нього, а досягнення результатів — це Його діло. Свою частку Він виконує завжди, бо жоден, хто надіявся на Господа, не посоромився. Отож не бійтеся, що, якщо ви будете покладатися на Нього чи порадите іншим покладатися на Нього, на цьому все закінчиться. Покладання на Бога — це тільки початок і постійний фундамент; коли ми надіємося на Бога і довіряємо Йому, Господь діє, і Його дія є важливою частиною цілої цієї справи. Цим пояснюється той парадокс, який багатьох збиває з пантелику. Люди кажуть: «Ось ви в одну мить говорите, що нам потрібно лише покластися на Бога, і все, — і відразу ж заявляєте, що ми повинні зробити неможливе. Як вам вдається поєднати такі суперечливі твердження?» Поєднати їх так само просто, як і твердження про пилку з майстерні теслі, коли ми спочатку говоримо, що колоду розпиляла пилка, а в наступну мить стверджуємо, що це зробив тесля. Пилка — це інструмент, але вжитий він був завдяки силі теслі. Точно так само і ми, віддаючи себе самих Богові, а свої члени — Йому за знаряддя праведності, виявляємо, що Він викликає в нас і хотіння, і чин за Своєю доброю волею, так що ми можемо сказати разом із Павлом: «...я працював... правда не я, але Божа благодать, що з мною вона». Ми маємо бути Його творивом, а не своїм власним (Ефесян 2:10). Фактично, якщо подивитися на це, то тільки Бог, який спочатку створив нас, може відтворити нас, бо Він один розуміє «чин рук Своїх». Всі зусилля, спрямовані на самовідтворення, спричиняються тільки до пошкодження посудини, і жодна душа ніколи не зможе досягти своєї вищої повноти, крім як через дію «Того, Хто все чинить за радою волі Своєї».

У цій книзі я, звісно, розважатиму здебільшого над людським боком справи, оскільки я пишу для людей, сподіваючись навчити віруючих виконувати свою частку цього великого діла. Проте я хочу, щоб було цілком зрозуміло, що, якби не віра від усього мого серця у те, що Бог зі Свого боку дієво виконує цю справу, жодне слово цієї книги ніколи не було б написано.

Повна віддача

ДОДАТОК



Це перший розділ книги «Повна віддача» Ендрю Мюррея.

Ендрю Мюррей (1828–1917) народився у Південній Африці і служив там 60 років. Свого часу він написав багато книг. Він був великим пастором, лідером пробудження і глибоко посвяченим християнином, котрий прагнув допомогти людям прийняти все, що Бог приготував для них..

«Нехай кожна мить мого життя проходить у світлі, любові і радості Божої присутності» — це була його молитва. «І хай кожна мить буде у повній віддачі себе як посудини, яку Він наповнить ущерт Своїм Духом і любов'ю».

«А Бен-Гадад, цар сирійський, зібрав усе своє військо та тридцять і два царі з ним, і коні, і колесниці. І пішов він, і обліг Самарію та й воював проти неї. І послав він послів до Ахава, царя Ізраїлевого, до міста, та й сказав йому: Так сказав Бен-Гадад: Срібло твоє та золото твоє моє воно, а жінки твої та сини твої, ці найліпші, мої вони! І відповів Ізраїлів цар та й сказав: Буде за словом твоїм, пане мій царю! Твій я та все, що моє!» (1 Царів 20:1–4).

Те, що вимагав Бен-Гадад від Ахава, він отримав — **повну віддачу**. Я хочу взяти ці слова: «Буде за словом твоїм, пане мій царю! Твій я та все, що моє!» як слова повної віддачі, з якою кожна Божа дитина має принести себе своєму Отцеві. Ми чули про це і раніше, однак маємо почути це дуже виразно: умовою Божих благословень є повна віддача усього Йому до рук. Слава Богові! Якщо наші серця готові до цього, то немає меж тому, що Бог зробить для нас, нема краю благословенням, які Він на нас пошле.

Повна віддача — я вам скажу, де я взяв ці слова. Я сам їх нерідко вживав, і ви їх теж чули неодноразово. Але якось під час перебування у Шотландії я був в одному товаристві, де ми говорили про стан Христової Церкви і про те, що є найбільшою потребою Церкви та християн. У нашому товаристві був один побожний чоловік, трудар у Христовій справі, який багато долучився до підготовки інших для праці для Христа. Я запитав його, що він може сказати про найбільшу потребу Церкви і з яким словом потрібно зараз звертатися у проповіді. Він відповів дуже тихо, просто і впевнено:

«Ота єдина потреба — це повна віддача Богові».

Ці слова вразили мене як ніколи. А той чоловік почав розповідати, як він, спілкуючись із працівниками на християнській ниві, помітив, що коли така віддача в них є, тоді вони з го-

товністю приймають науку та допомогу і їхня праця весь час покращується. А ті, у кого такої віддачі нема, нерідко відходять та залишають працю. Умовою для отримання повного Божого благословення є **повна віддача** Йому.

А нині я хотів би з Божої благодаті звернутися до вас із таким словом: ваш Бог на небесах відповідає на ваші молитви, в яких ви просите про благословення для себе і для тих, хто навколо, але для цього має бути виконана лише одна ця умова — **то ж чи готові ви цілковито віддатися у Його руки?** Якою буде наша відповідь? Бог знає, що є сотні сердець, які вже це сказали, і ще сотні тих, які бажають це сказати, але не наважуються. А є ще такі серця, які це сказали, але після цього страшно впали і тепер почуваються засудженими, оскільки їм не вдалося віднайти секрет сили для такого життя. Нехай Господь дасть слово кожному з нас!

Маю найперше сказати, що Бог цієї віддачі від нас вимагає.

Бог очікує вашої віддачі

Так, це має підстави у самій природі Бога. Бог не може по-іншому. Хто такий Бог? Він — це джерело життя, єдине джерело буття, сили та доброти. У цілому всесвіті немає нічого доброго, крім того, що чинить Бог. Він створив сонце, і місяць, і зорі, і квіти, і дерева, і траву, і хіба вони не повністю віддані Богові? Хіба вони не дають Богові чинити те, що Йому до вподоби? Коли Бог зодягає красою лілею, то хіба вона не віддається, не підпорядковується, не приносить себе Богові, Який витворює у ній цю красу? О, викуплені діти Божі, як ви можете думати, що Бог виконуватиме Свою роботу, якщо серед вас лише частина — хай навіть половина — відданих Богові? Бог не може цього робити. Бог — це життя, любов, благословення, сила, безмежна краса, і Він із задоволенням відкриває Себе кожній дитині, яка приготувалася приймати Його. Але ж брак повної віддачі — це єдине, що стоїть Богові на заваді. Він приходить і, як Бог, заявляє про своє право на таку віддачу.

У повсякденному житті ви знаєте, що таке повна віддача. Ви знаєте, що все повинно мати свою визначену мету і призначення. У мене в кишені є ручка, і ця ручка цілковито віддана єдиній справі — письму. Але для того, щоб я зміг належним чином нею писати, вона ще має бути повністю віддана моїй руці. Якщо її триматиме хтось інший, навіть частково, я не зможу писати, як годиться. Я зараз у піджаку, і він повністю відданий на те, щоб покривати моє тіло. Будівля, в якій ми перебуваємо, повністю віддана для релігійних служінь. Тож невже ви очікуєте, що Бог у вашій безсмертній істоті, у божественній природі, яку ви отримали у відродженні, зможе щодня та щогодини здійснювати Свою роботу, якщо ви цілковито не віддастесь Йому? Не зможе. Соломоновий храм, коли його посвячували Богові, був повністю відданий Йому. І кожен із нас є храмом Божим, у якому Бог мешкатиме і могутньо працюватиме за однієї умови — абсолютної віддачі Йому. Бог її вимагає, Бог її гідний, і без неї Він не може здійснювати в нас Свою благословенну роботу.

Бог не тільки вимагає її, але й Сам здійснюватиме її в нас.

Бог здійснює вашу віддачу

Я впевнений, що є багато сердець, які кажуть: «Так, але повна віддача тягне за собою занадто багато!» Хтось скаже: «О, я пройшов так багато випробувань і страждань, але в мені залишилося ще дуже багато самовілля, і я не наважуюсь повністю його віддати, бо знаю, що через це буде дуже багато труднощів і болю».

Як прикро! Як же прикро, що у Божих дітей виникають такі жорстокі думки про Нього. Я хочу звернутися до зляканих та стривожених. Бог не вимагає від вас досконалої віддачі ва-

шими власними стараннями або вашою силою волі, Бог готовий Сам її у вас здійснити. Хіба ми не читаємо: *«Бо то Бог викликає в вас і хотіння, і чин за доброю волею Своєю»* (Філіп'ян 2:13). І це те, чого ми маємо прагнути, — схилитися ниць перед Богом, допоки наші серця не навчаться вірити, що вічний Бог Сам прийде, щоб виправити усе схиблене, щоб перемогти усе зло і здійснити те, що Йому до вподоби. Сам Бог це у вас здійснить.

Подивіться на людей Старого Заповіту, наприклад, на Авраама. Думаєте, Бог цього чоловіка — отця усіх віруючих і друга Божого — знайшов випадково? Думаєте, Авраам сам, без Бога, дійшов до такої віри, такого послуху і такої посвяти? Ви знаєте, що ні. Бог його зростив і приготував Собі за інструмент для Своєї слави.

Хіба не Бог сказав до фараона: *«Але Я для того залишив тебе, щоб показати тобі Мою силу...»?* (Вихід 9:16).

Якщо Бог так сказав про нього, то хіба не скаже Він цього значно більше про кожну Свою дитину?

О, як я хочу підбадьорити вас, я хочу вигнати всілякий страх. Прийдіть навіть зі своїм немичним бажанням. Якщо відчуваєте страх, який каже: «Ой, моє бажання недостатньо сильне, я не готовий до всього, що може статися, я не відважусь стверджувати, що зможу все перемогти», — то я благаю вас, оце зараз навчіться пізнавати Бога та довіряти Йому. Скажіть: «Боже, я готовий, щоб Ти зробив мене готовим». Якщо вас щось стримує або ви боїтеся чимось пожертвувати, прийдіть до Бога зараз і переконайтеся, який Бог ваш милостивий і добрий. Не бійтеся, що Він зажадає від вас чогось такого, чого Сам же й не послав би Вам.

Бог приходить і пропонує здійснити повну віддачу у вас. Усі ці пошуки, вагання і бажання, які є у вашому серці, — кажу вам, усе це дія божественного магніту, Христа Ісуса. Він прожив життя повної віддачі. Ви є Його власністю, зараз Він живе у вашому серці Своїм Святим Духом. Ви Йому заважали і заважали жахливо, але Він бажає допомогти вам цілковито вхопитися за Нього, Він приходить і притягає вас Своїм словом, зверненням до вас. Хіба ви не прийдете і не довіритесь Богові, щоб Він здійснив у вас цю повну віддачу Йому? Так, благословенний Бог, Він може це зробити, і Він це зробить.

Бог не лише вимагає нашої віддачі та здійснює її, але Він її й приймає, коли ми Йому її приносимо.

Бог приймає вашу віддачу

Бог здійснює її потай у наших серцях, Бог підштовхує нас прихованою силою Свого Святого Духа, аби ми прийшли і сказали Йому про неї, але ми ще маємо цю повну віддачу принести і віддати Йому. Утім пам'ятайте, що коли ви приходите і приносите Богові свою повну віддачу, на чуттєвому чи на свідомому рівні вона може здаватися дуже недосконалою. Цілковито можливо, що ви при цьому сумніватиметесь та переживатимете, думаючи:

«А чи дійсно вона повна?»

Але тут згадайте, що колись був чоловік, якому Христос сказав: *«...коли можеш, то тому, хто вірує, все можливе!»* (Марка 9:23). У його серці був страх, і він вигукнув: *«Вірую, Господи, поможи недовірству моему!»* (Марка 9:24).

Це була віра, яка взяла гору над дияволом, і злого духа було вигнано. Тож якщо ви прийдете і скажете: «Господи, я віддаюся цілковито моему Богові», — то навіть якщо це буде сказано з тремтінням у серці і з тривожними думками: «Я не відчуваю сили, я не відчуваю рішучості, я не відчуваю впевненості», — ця віддача все одно станеться. Не бійтеся, а приходьте такими, як ви є. Навіть у всьому вашому тремтінні діятиме сила Святого Духа.

Хіба ви не довідалися, що Святий Дух працює могутньою силою, коли з людського боку все здається немічним? Подивіться на Господа Ісуса в Гефсиманії. Ми читаємо, що Він Себе приніс Святим Духом (Євреїв 9:14) у жертву Богові. Всемогутній Дух Божий давав Йому сили це зробити. Але ж який біль і страх і яка жахлива печаль зійшли на Нього, і як Він молився! Зовні не було видно жодних ознак могутньої сили Духа, але Дух Божий там був. Отож хай навіть ви зараз слабкі, хай вагаєтесь і боретесь, усе ж із вірою у приховану роботу Божого Духа не бійтеся, а просто віддайте себе.

І якщо ви принесете себе усього у повній віддачі, нехай це станеться із вірою у те, що Бог її зараз приймає. Це дуже важливий момент, і саме його ми дуже часто занебдуємо, — що віруючі повинні повністю покластися на Бога в питанні віддачі. Покладіться на Бога. Ми, кожен із нас, прагнемо допомоги у тому, щоб у своєму щоденному житті бачити Бога ясніше, щоб Бог займав у нас належне місце, щоб «був у всьому все». І якщо ми хочемо, щоб так було протягом усього нашого життя, то давайте почнемо зараз, відведемо свій погляд від себе і дивитимемося на Бога. Хай кожен вірить! Я, жалюгідний хробак земний і тремтяче Боже дитя, у якому повно падінь, гріха й страхів, ось тут схиляюся, і ніхто навіть не знає, що зараз робиться у моєму серці, але у простоті кажу: «Боже, приймаю Твої умови. Я благав про Твої благословення на себе та на інших. Я прийняв Твої вимоги повної віддачі». Коли у глибокому мовчанні ці слова скаже ваше серце, пам'ятайте, що Бог поруч, що Він це зауважив і записав у Свою книгу. Бог поруч, і у цю саму мить Він бере вас Собі за власність. Можливо, ви цього не відчуєте, можливо, не усвідомите, але ви дійсно стали Божою власністю, якщо довірилися Йому. Бог не лише вимагає віддачі, не лише здійснює її, не лише її приймає, коли я її приношу, але й підтримує її.

Бог підтримує вашу віддачу

Для багатьох людей це велика трудність. Люди кажуть: «Я відчував піднесення на зустрічі або на зібранні, там я присвятив себе Богові. Але це минуло. Я знаю, воно триватиме тиждень або місяць, а потім почне згасати і за якийсь час мине зовсім».

Втім послухайте! Так стається тому, що ви не вірите у те, про що я зараз розповім вам і нагадаю. Коли Бог почав у вас здійснювати повну віддачу, коли Він вашу віддачу прийняв, тоді Він Сам зобов'язується дбати про неї і її підтримувати.

Ви вірите у це?

У цій справі віддачі є Бог і я — я хробак і Бог, вічний та всемогутній Яхве. Хробаче, невже ти боїтимешся довіритися зараз могутньому Богові? Бог готовий. Хіба ви не вірите, що Він постійно, день за днем, мить за миттю може вас тримати?

В любові Отця бережеш мене завше,
Щомиті наповнюєш Божим життям...

Якщо Бог дозволяє сонцю світити на вас день за днем, без перерви, то хіба не дозволить Він Своему життю світити на вас кожну мить? Чому ж ви цього не пережили? А тому, що не поклалися у цьому на Бога з повною довірою і не віддалися Богові цілковито.

Життя повної віддачі має свої труднощі. Я цього не заперечую. І це не просто труднощі, це щось значно більше — таке життя абсолютно неможливе людині. Але Божою благодаттю, Божою силою, силою Духа Святого, Який живе у нас, це те життя, для якого ми призначені, таке життя, яке, слава Богу, для нас можливе! Давайте вірити, що Бог підтримує віддачу.

Дехто з вас читав слова того старого святого, який на своє 90-річчя розповідав про усі Божі добродійства до себе, — я кажу про Джорджа Мюллера. Що ж він назвав секретом свого щастя і всіх благословень, даних йому Богом? Він сказав, що, на його думку, усі вони дава-

лися з двох причин. Перша — це те, що по благодаті йому дано було зберегти добру совість перед Богом день за днем, а інша причина — це те, що він любив Слово Боже. Так, добра совість — це повний щоденний послух Богові і спілкування з Ним кожен день через Його Слово і молитву — це і є життя повної віддачі.

Таке життя має дві сторони: з одного боку, повна віддача тій праці, якої Бог хоче від вас, з іншого — дозвіл Богові робити те, що Він хоче.

По-перше, віддача тій праці, якої Бог хоче від вас.

Віддайтеся цілковито волі Божій. Ви знаєте цю волю, але недостатньо, далеко не усю. Але від усього серця скажіть Господу Богу: «Твоєю благодаттю я бажаю виконувати Твою волю у всьому, кожної миті кожного дня». Скажіть: «Господи Боже, хай із моїх вуст не злине ані слова, якщо воно не задля Твоєї слави. Нехай мій характер не виявить ані жодного поруху, якщо він не на Твоє прославлення. Нехай моє серце не виявляє своєї любові чи ненависті, якщо це не на славу Тобі і не за Твоєю святою волею».

Хтось скаже: «Ви думаєте, це можливо?»

А я запитую: «Що Бог пообіцяв вам і що Він може зробити, аби наповнити посудину, яка цілковито належить Йому?» О, Бог хоче благословити вас значно більше, ніж ви очікуєте. Від початку *«око не бачило й вухо не чуло, і що на серце людині не впало, те Бог приготував був тим, хто любить Його»* (1 Коринтян 2:9). Бог приготував нечуване, приготував благословення набагато величніші, ніж ви можете собі уявити, набагато могутніші, ніж ви можете навіть подумати. Це божественні благословення. Тож скажіть тепер:

«Я цілковито віддаюся Богові, Його волі, аби робити лише те, що Бог хоче від мене».

Сили для здійснення віддачі дасть вам лише Бог.

Але, крім того, прийдіть і скажіть: «Я віддаюся цілковито Богові, щоб Він працював у мені, аби я бажав і чинив те, що Йому до вподоби, як Він пообіцяв».

Так, живий Бог хоче працювати у Своїх дітях так, як зрозуміти нам несила, але як Слово Боже відкриває нам. І Він хоче працювати в нас щоденно кожну мить. Бог бажає підтримувати наше життя. Треба лише, щоб наша повна віддача була з простою, дитячою та відкритою довірою.

Бог благословляє, коли ви повністю віддаєтеся Йому

Ця повна віддача Богу приносить дивовижні благословення.

Слова Ахава, які він сказав своєму ворогові, царю Бен-Гададу: *«Буде за словом твоїм, пане мій царю! Твій я та все, що моє»* — хіба не мали б ми сказати нашому Богові та люблячому Отцеві? Якщо ми це скажемо, то на нас зійдуть Божі благословення. Бог хоче, щоб ми були відокремлені від цього світу — ми покликані вийти з цього світу, який ненавидить Бога. Вийдіть задля Бога і скажіть: «Господи, для Тебе усе, що завгодно». Якщо ви це вимовляєте з молитвою і звертаєте свої слова у Божі вуха, то Він прийме їх і навчить вас, що це насправді означає.

Ще раз скажу, що Бог благословить вас. Ви молилися про благословення. Але пам'ятайте, що має бути повна віддача. Ви це бачите щоразу, сідаючи пити чай. Чому чай наливають у чашку? Тому що вона порожня і призначена для чаю. Але якщо в ній будуть чорнило, оцет чи вино, то хіба хтось наливатиме туди ще й чай? Хіба Бог зможете вас наповнити, якщо ви не віддалися Йому цілковито? Не може. Вірно, що у Бога є для нас чудові благословення, якщо ми тільки твердо стоятимемо у Бозі і казатимемо, хай навіть із трепетом у волі, але з вірою у серці:

«О Боже, я приймаю Твої вимоги. Я — Твій, і все моє — Твоє. Повна віддача — це те, що моя душа приносить Тобі за Божою благодаттю».

Можливо, у вас немає такого чіткого і сильного бажання віддачі, як хотілося б мати, але впокоріться перед Ним і усвідомте, що ви засмучували Святого Духа Божого своїм свавіллям, своєю самовпевненістю і покладанням на власні сили. Сповідуючись у цьому, смиренно схиліться перед Ним і попросіть Його розбити ваше серце і кинути вас у порошок перед Ним. Потім, коли ви схилитеся перед Ним, просто прийміть Боже вчення, що у вашому тілі «не живе... добре» (Римлян 7:18) і що вам ніщо не зарадить, окрім іншого життя, яке повинно у вас увійти. Ви маєте відкинути себе раз і назавжди. Щомиті самозречення має ставати силою вашого життя, і тоді Христос увійде і повністю заволодіє вами.

Коли Петро був урятований? Коли сталася зміна? Зміна почалася, коли Петро заплакав і коли Дух Святий зійшов і наповнив його серце.

Бог Отець любить давати нам силу Духу. У нас живе Божий Дух. З таким визнанням ми приходимо до Бога і славимо Його за це, але при цьому сповідаємося, що засмучували Духа. І далі ми схиляємо коліна перед Отцем і просимо Його, щоб Він укріпив нас силою Духа у внутрішній людині і наповнив нас Своєю могутністю. Коли Дух відкриває нам Христа, тоді Христос заходить, аби замешкати у наших серцях, а наше егоїстичне життя виганяється.

Схилимося перед Богом у смиренні і в цьому смиренні визнаємо перед Ним стан цілої Церкви. Жодними словами неможливо змалювати прикрий стан Христової Церкви на землі. Мені бракує слів, аби висловити те, що я іноді відчуваю. Лише подумайте про християн навколо себе. Я не кажу про номінальних християн, які лише себе так називають, — я кажу про сотні й тисячі чесних та переконаних християн, чие життя не виявляє Божої сили та не є віддане Його славі. Як мало сили, як мало посвяти Богові, як мало розуміння тієї істини, що християнин — це людина, цілковито віддана Божій волі! Ми хочемо сповідати гріхи Божого люду навколо нас і впокоритися перед Ним.

Ми члени цього хворого тіла, і ця хвороба тіла заважатиме нам і нас ділитиме, якщо ми не прийдемо до Бога. Ми маємо зі сповіданням відділитися від любові до світу, від холодності один до одного, віддавши себе цілковито та повністю Богові.

Скільки християнської праці виконується у дусі тілесності та власними людськими силами! Скільки щодня здійснюється праці, у якій весь час виставляються людські сили, наша воля та наші думки про роботу і в якій майже нема надії на Бога та на силу Святого Духа! Сповідаймося! Але, сповідаючись за стан Церкви, за слабкість та гріховність у нашій праці для Бога, подивімося на самих себе. Хто серед нас дійсно бажає врятуватися від сили самовілля, хто дійсно визнає, що за цим стоїть сила его та сила тілесності, і хто бажає кинути усе це до ніг Христа? Порятунку у цьому.

Я чув про одного щирого християнина, який говорив про те, що думка про розділення та смерть є жорстокою. Але ж ви так не вважаєте, правда? Як нам треба думати про розділення та смерть? Ось так: смерть була для Христа дорогою до слави. Замість радості, яка була перед Ним, Він перетерпів хреста. Хрест був колискою Його вічної слави. Ви любите Христа? Невже ви бажаєте бути у Христі, але не бути до Нього подібними? Нехай смерть для власного «я» буде тим, чого на землі ви бажаєте найбільше. Ця смерть та спілкування з Христом. Розділення — невже ви думаете, що важко бути покликаним до повної свободи від світу, аби через це розділення з'єднатися з Богом і Його любов'ю, аби через розділення приготуватися до щоденного життя і ходіння з Богом? Безумовно, має людина сказати: «Готовий на все, що приведе мене до розділення, до смерті, до життя, наповненого спілкуванням з Богом і Христом».

Прийдіть і киньте своє самовілля та тілесність до ніг Ісуса. Покладіться на Нього. Не клопочіться тим, аби зрозуміти усе й відразу, але прийдіть до Нього у живій вірі, що Христос увійде у вас силою Своєї смерті та Свого життя, а далі Святий Дух приведе у ваше серце усього Христа — Христа розп'ятого, воскреслого та живого у славі.

